

ב"ה • ערב שבת קודש פרשת תזריע-מצורע • ל' בניסן התש"פ

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

התקשרות

א'שד"מ

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפרשת השבוע
• הלכות, מנהגים וטעמיהם • חדש! ביאורים בפרק קי"ט
• ניצוצות • סוגיות בתורת רבינו • זמנים • יומנים ותאריכי
חב"ד

צעירי
אגודת
חב"ד

כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר שכ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע אמר פעם -
 במעמד חסידים של אביו כ"ק אדמו"ר מהר"ש (אחרי הסתלקותו) -
 "לכו נא ונווכחה" וכו". וסיים, שראו אז את אדמו"ר מהר"ש!...
 (וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א:) וכאשר רוצים - רואים גם עכשיו...
 אלא שהיצר הרע הוא ערמומי, "א קלוגינקער"... ומעוור את השכל.

(אחרון של פסח - תו"מ תשי"ג ח"ב עמוד 117)

4 < דבר מלכות • 8 < ניצוצי רבי • 11 < סוגיות בתורת רבינו • 14 < עת לדעת •
 18 < ישמיע כל תהילתו • 19 < לוח השבוע

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן זריחה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד'	72 ד' לפני הזריחה						
ו', ל' בניסן	3.50	4.45	5.08	6.09	12.39	1.12	7.16.1	7.41
ש"ק, א' באייר	3.48	4.44	5.07	6.08	12.39	1.12	7.16.8	7.42
א', ב' באייר	3.47	4.42	5.06	6.07	12.39	1.12	7.17.5	7.43
ב', ג' באייר	3.45	4.41	5.05	6.06	12.39	1.12	7.18.2	7.44
ג', ד' באייר	3.44	4.40	5.04	6.05	12.38	1.12	7.18.9	7.44
ד', ה' באייר	3.42	4.39	5.03	6.04	12.38	1.12	7.19.6	7.45
ה', ו' באייר	3.41	4.38	5.01	6.03	12.38	1.12	7.20.3	7.46
ו', ז' באייר	3.39	4.36	5.00	6.02	12.38	1.12	7.21.1	7.47

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת		ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
18:39	19:54	18:54	19:56	18:46	19:57	18:56	19:55	18:39	19:54
18:44	19:59	18:59	20:02	18:52	20:03	19:01	20:01	18:44	19:59

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו • יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב

מערכת: לוי יצחק שייקביץ, יוסף יצחק אולידורט,

אליהו קעניג, אברהם מרינובסקי

מו"ל: המרכז לעזרי שליוחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

ISSN 7474-0793 • גיליון 1344

אני ה' רופאך | חודש אייר

חודש הוא מלשון חידוש, ובכל חודש מחודשי השנה ישנו דבר חדש לגמרי, באין ערוך לדרגה הקודמת. והרי בבואנו מחודש ניסן "חודש של גאולה" - מעמד ומצב של גאולה מכל עניין של מדידה והגבלה, מה שייך לתבוע מיהודי... לעבודה שהיא באין ערוך, ובאופן של חידוש, לאחר שהיה בתכלית העילוי ב"חודש של גאולה"!

והביאור בזה: בכתבי האריז"ל איתא ש'איר' ראשי תיבות "אני הוי' רופאך"... כלומר: הרפואה שעל ידי רופא בשר ודם היא באופן שישנו עניין של חולי, וזקוקים שהרופא ירפא את החולי. אבל הרפואה ד"אני ה' רופאך" היא - ש"לא אשים עליך", שמלכתחילה אין נתינת מקום לעניין של חולי כלל.

ובעבודת האדם - שנמצא במעמד ומצב שלא שייך שייכשל בדבר בלתי רצוי. העבודה בחודש ניסן היא שישנו מצב של גלות ונגאלים ממצב זה, וגם כשנכשל בעניין בלתי רצוי בכוחו להגאל ממצב זה, אבל העבודה של חודש אייר היא באופן ד"אני ה' רופאך" שאז - "כל המחלה אשר שמת במצרים לא אשים עליך" מלכתחילה, ובמצב זה אינו שייך להיכשל ח"ו בעניין בלתי רצוי.

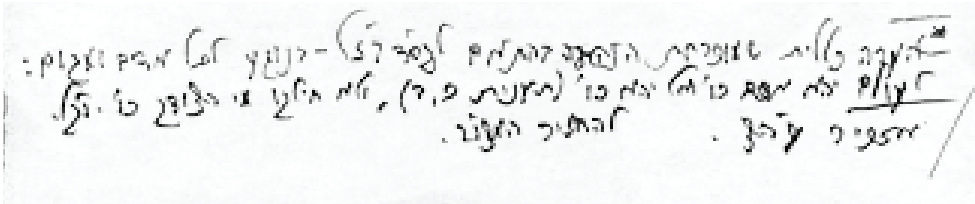
נמצא, שעבודת חודש אייר היא באופן נעלה יותר מהעבודה דחודש ניסן.

(משיחת שבת פרשת שמיני תשמ"ג - תורת מנחם תשמ"ג כרך ג' עמ' 1371)

הכתב והמכתב תהיה קנה

פלוני כתב לרבי מכתב בו פירט את טענותיו על חברו. הרבי השיב לו, כי גם אם הצדק עמו, עליו לנהוג כהוראת חז"ל "לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז".

(* הערה כללית שמוכרחת הנהגה בהתאם לפס"ד [לפסק דין] רז"ל - בנוגע לכל אדם ומקום: לעולם יהא אדם כו' ואל יהא כו' [לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז"] (תענית כ, ב). ולא חילקו מי הצודק כו'. וק"ל. אזכיר עה"צ [=על הציון]. להחזיר המצו"ב

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

ל' בניסן ה'תש"פ - ז' באייר ה'תש"פ

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ל' בניסן	ראשית חכמה וגו'. ספר קנין והוא ספר שנים עשר.. הל' מכירה.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	הל' סנהדרין פרק ה.	מ"ע רמה.
ש"ק	א' באייר	פרק ד-ו.	פרק ו.	מ"ע רמה.
א'	ב' באייר	פרק ז-ט.	פרק ז.	מל"ת רנ.
ב'	ג' באייר	פרק י-יב.	פרק ח.	מל"ת רנ.
ג'	ד' באייר	פרק יג-טו.	פרק ט.	מל"ת רנא.
ד'	ה' באייר	פרק טז-יח.	פרק י.	מל"ת רנא.
ה'	ו' באייר	פרק יט-כא.	פרק יא.	מל"ת רנג.
ו'	ז' באייר	פרק כב-כד.	פרק יב.	מל"ת רנג.

"תפארת שבתפארת" בכל ימות השנה

כבר בקטנותו הייתה הנהגת אדמו"ר מהר"ש באופן של "תפארת שבתפארת" • קיום הציווי "ואהבת לרעך כמוך" צריך להיעשות באופן ד"לכתחילה אריבער" ו"תפארת שבתפארת" • בקביעות שנה זו ימי השבוע נפתחים בספירה השייכת לתפארת - תפארת שבחסד תפארת שבגבורה וכו' משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

ב

לכל לראש יש להתעכב על העילוי המיוחד שביום הולדתו (ב' אייר) - תפארת שבתפארת: ידוע⁵ סיפור כ"ק מו"ח אדמו"ר אודות אדמו"ר מהר"ש, שכאשר בחנו הצמח צדק בלימודו - בהיותו בן שבע שנים - ומלמדו התפלא על ידיעתו הטובה, אמר לו הצמח צדק: "וואָס איז די התפעלות מִכֶּךָ תפארת שבתפארת מאַכט גוט" (=מהי ההתפעלות מִכֶּךָ ש'תפארת שבתפארת' כה מוצלח?).

ונמצא, שכבר בקטנותו הייתה הנהגתו ועבודתו באופן המתאים ל"תפארת שבתפארת", ועל אחת כמה וכמה - לאחר שנתגדל כו', עד שנעשה נשיא בישראל, שבוודאי הייתה עבודתו באופן של "תפארת שבתפארת".

עניין זה בא לידי ביטוי באחד העניינים העיקריים באופן עבודתו של אדמו"ר מהר"ש - כפי שנתפרסם על ידי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - הפתגם הידוע⁶: "די וועלט זאָגט אז מ'קען ניט אַרונטער דאַרף מען אַריבער, און איך זאָג "זאני אומר" - סיים אדמו"ר מהר"ש) אז מ'דאַרף לכתחילה אַריבער".

ועל פי זה מובן שההוראה שיש לקחת מיום הולדתו

א

שבת זו, כשקביעותה ביום הראשון של חודש אייר (ב' דראש חודש), הרי היא גם ערב ב' אייר - יום הולדת אדמו"ר מהר"ש.

וביאור עניינו של יום זה - בשייכות אלינו:

אדמו"ר מהר"ש - ככל נשיא (ומלך) בישראל - הוא בבחינת "לב כל קהל ישראל" (כפסק דין הרמב"ם¹), כלומר, מציאותם של כל בני ישראל - החל מבני ישראל שבדורו, ובדרך ממילא - גם ביחס לזרעם וזרע זרעם עד סוף כל הדורות.

ומכיון שכן, הרי ההוראה שלמדים מדרכיו ואורחותיו - "בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו"² - שייכת לכל אחד ואחד מישראל.

ואם הדברים אמורים בנוגע לכל דרכיו ואורחותיו - הרי על אחת כמה וכמה שכן הוא בנוגע לעניינים עיקריים שנתפרסמו על ידי כ"ק מו"ח אדמו"ר בין החסידים, ועל ידם - בכל העולם כולו, בבחינת "ומלאה הארץ דעה"³ (כולל - הפירוש ד"דעה" מלשון התחברות כו') - שבהם מודגש עוד יותר הקשר והשייכות לכל אחד ואחד מישראל, גם בדורנו זה.

(5) "היום יום" - ב' אייר. ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש עמ' 7.
(6) אגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ עמ' תריז, ליקוטי שיחות חלק א עמ' 124. ועוד.

(1) הלכות מלכים פרק ג הלכה ו.
(2) לשון אדמו"ר הזקן באיגרת הקודש סימן כ"ז.
(3) לשון הכתוב - ישעיה יא, ט.
(4) תניא סוף פרק ג.

של אדמו"ר מהר"ש - צריכה להתבטא בשני העניינים האמורים: (א) העניין של "תפארת שבתפארת", (ב) העניין של "לכתחילה אריבער".

א

ובאותיות פשוטות - בנוגע למעשה בפועל: עבודתו של כל אחד ואחד מישראל בענייני יהדות, תורה ומצוותיה, ובכל ענייני טוב וצדק כו' - צריכה

שתחת ממשלתם. ואם הדברים אמורים בנוגע לכל ענייני יהדות, טוב וקדושה, שהעבודה בהם צריכה להיות באופן ד"תפארת שבתפארת", ובאופן ד"לכתחילה אריבער" - הרי על אחת כמה וכמה שכן הוא בעניינים כלליים ועיקריים בתורה.

ובהקדמה:

קיום התורה והמצוות צריך להיות אמנם באופן

כללות עבודת האדם היא - בששת ימי השבוע, כמו שכתוב "ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך", אשר, על ידי זה נמשכת ברכתו של הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב "זברכך ה' אלוקיך בכל אשר תעשה", היינו, שבהוספה על עשיית האדם נמשכת ברכתו של הקדוש ברוך הוא

שנזוהר ב"קלה שבקלות" כמו ב"חמורה שבחמורות", ובלשון חז"ל¹¹: "לא שתהא יושב ושוקל מצוותיה של תורה, אחת קלה שבקלות ואחת חמורה שבחמורות... שוויך", אבל אף אל פי כן, אין הדבר משנה את העבודה שקיים בכל זאת חילוק בחומרת המצוות, עד לחילוק מן הקצה אל הקצה - מ"קלה שבקלות" עד "חמורה שבחמורות".

כלומר: אזהרת התורה היא רק "לא תהא יושב ושוקל כו'", אבל, עצם העבודה שקיים חילוק כו' - צריך בוודאי לדעת, כשם שצריך לדעת את כל ענייני התורה. ואדרבה: כדי לדעת את הציווי "אל תהי יושב ושוקל כו'" גופא - בהכרח שידע שישנו חילוק בין "קלה שבקלות" ל"חמורה שבחמורות".

ובכן, מהעניינים הכי עיקריים שבתורה הוא - הציווי "ואהבת לרעך כמוך"¹²:

אודות הציווי "ואהבת לרעך כמוך" - אמרו חז"ל¹³: "זה כלל גדול בתורה", כפי שמביא רש"י בפירושו על התורה, פשוטו של מקרא.

להיות באופן של "תפארת שבתפארת", כלומר, איין הכוונה דווקא למעלת הספירה תפארת שבתפארת, כי אם, "תפארת" כפשוטו - עניין היופי, "לכבוד ולתפארת"⁷, ובזה גופא - "תפארת שבתפארת", כלומר, תכלית ההידור והיופי; וכמו כן צריכה להיות העבודה באופן ד"לכתחילה אריבער" (כמדובר כמה פעמים).

וכאמור, עניין זה צריך להתבטא בכל ענייני יהדות, תורה ומצוותיה, וכן בנוגע לכל ענייני צדק ויושר - גם בנוגע לפעולת ההשפעה על אומות העולם, כמדובר כמה פעמים (בפרט - בתקופה האחרונה) אודות פסק דין הרמב"ם⁸ ש"צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח" (שבע מצוות, עם כל הסניפים שלהם)⁹ - אשר, גם בעניין זה מצינו הדגשה מיוחדת אצל בעל יום ההולדת, אדמו"ר מהר"ש, כידוע¹⁰ שבין כל רבותינו נשיאינו הצטיין אדמו"ר מהר"ש בקשרים הדוקים עם שרים ומלכים כו', ובמילא, פעל עליהם כו', ועל ידם - על בני המדינה

(7) לשון הכתוב - תצווה כח, ב.

(8) הלכות מלכים פרק ח הלכה י.

(9) ראה חולין צב, סוף ע"א. וראה בהגהות מהר"ב רנשבורג שם. וש"נ.

(10) ראה שיחת י"ב תמוז תשמ"ה טעף כד - תורת מנחם התוועדויות

תשמ"ה ח"ד עמ' 2456.

(11) תנחומא עקב ב. ירושלמי פאה פרק א הלכה א. דברים רבה פ"ו, ב.

(12) קדושים יט, יח.

(13) תורת כהנים על הפסוק. ירושלמי נדרים פרק ט הלכה ד. בראשית

רבה פכ"ד, ט.

ויתירה מזה - כדרשת חז"ל¹⁴ שהביא רבינו הזקן בספר התניא¹⁵ - "זהו כל התורה כולה ואידך פירושא הוא", כלומר, לא רק "כלל גדול בתורה", אלא "כל

(ב' אייר) היא - במוצאי שבת קודש, כלומר, ביום ראשון בשבוע, ובמילא, גם הספירה של "תפארת" בכל השבועות של ספירת העומר (תפארת שבחסד, תפארת

העניין הכי עיקרי בתורה הוא "זאהבת לרעך כמוך", וכל שאר ענייני התורה אינם אלא פירוש וביאור לציווי "זאהבת לרעך כמוך". ומזה מובן שההוראה אודות ההנהגה באופן של "תפארת שבתפארת" ו"לכתחילה אריבער", צריכה להיות בהדגשה יתירה בנוגע לציווי "זאהבת לרעך כמוך"

שבגבורה תפארת שבתפארת וכו') היא - במוצאי שבת קודש, יום ראשון בשבוע.

והעניין בזה:

כללות עבודת האדם היא - בששת ימי השבוע, כמו שכתוב¹⁷ "ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך", אשר, על ידי זה נמשכת ברכתו של הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב¹⁸ "וברכך ה' אלוקיך בכל אשר תעשה", היינו, שבהוספה על עשיית האדם נמשכת ברכתו של הקדוש ברוך הוא.

ולכן, כאשר התחלת השבוע היא בספירה ד"תפארת", עד ל"תפארת שבתפארת" (בשבוע זה) אזי נמשכת גם כללות העבודה במשך כל ימי השבוע באופן ד"תפארת", עד ל"תפארת שבתפארת".

וכל זה - הן ביחס לעבודת האדם, והן ביחס להמשכה וההשפעה מלמעלה, כפי שאומרים בתפילה המיוחדת שלאחרי ספירת העומר: "ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות", היינו, שגם ההשפעה מלמעלה היא באופן ד"תפארת שבתפארת".

ה

ויש להוסיף - שעניין זה נוגע גם לכל השנה כולה: כללות העבודה של ספירת העומר היא - הכנה ל"מתן תורה"¹⁹, אשר, ממנו ועל ידו נמשך כללות העניין של

התורה כולה", ולא עוד, אלא ש"אידך פירושא הוא", היינו, שכל שאר ענייני התורה אינם אלא פירוש וביאור הציווי "זאהבת לרעך כמוך".

ולהעיר, בעניין זה ("זהו כל התורה כולה ואידך פירושא הוא") ישנם כמה וכמה פירושים והסברים כו', אבל, לכל לראש ישנו הפירוש הפשוט - כפי שהבין זאת הנוכרי שאליו אמר הלל את הדברים כמענה לבקשתו "גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני על רגל אחת" - שהעניין הכי עיקרי בתורה הוא "זאהבת לרעך כמוך", וכל שאר ענייני התורה אינם אלא פירוש וביאור לציווי "זאהבת לרעך כמוך".

ומזה מובן שההוראה אודות ההנהגה באופן של "תפארת שבתפארת" ו"לכתחילה אריבער", צריכה להיות בהדגשה יתירה בנוגע לציווי "זאהבת לרעך כמוך", ציווי הכולל את כל פרטי המצוות של "גמילות חסדים שבגופו", ש"הן בכלל זאהבת לרעך כמוך"¹⁶.

כולל ובמיוחד - כללות העבודה של הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ובמילא, יש לעסוק בזה באופן של "תפארת שבתפארת", ובאופן של "לכתחילה אריבער".

ד

בקביעות שנה זו, כאשר א' אייר (ב' דראש חודש) חל ביום השבת, הנה הספירה "תפארת שבתפארת"

(17) יתרו כ, ט.

(18) ראה טו, יח.

(19) ראה מורה נבוכים חלק ג פרק מג. חינוך מצווה שו. מדרש ("הגדה") הובא בעיטור (סוף הלכות מצה ומרור), ונתקן בשו"ת הרשב"א (חלק

(14) שבת לא, א.

(15) פרק לב.

(16) רמב"ם הלכות אבל ריש פרק יד.

ובפשטות - שתהיה שנה מבורכת בכל המצטרך, ככל פרטי הברכות שאומרים בתפילת ראש חודש, כולל - שבת ראש חודש.

ועד לעניין "תפארת שבתפארת" כפי שמתבטא בהפטרה של שבת ראש חודש "והביאו את כל אחיכם מכל הגויים מנחה לה' גו' כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור בית ה'"²¹, עדי קיום הייעוד שאומרים בעת פתיחת הארון, לאחר הוצאת ספר התורה - "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר"²².

(משיחת שבת פרשת קדושים, ב' דראש חודש אייר ה'תשמ"ו. תורת מנחם התוועדות ה'תשמ"ו ח"ג עמ' 249 ואילך. הנחת השומעים, בלתי מוגה)

התורה ומצוותיה על כל השנה כולה.

ולכן, ככל שתגדל מעלת העבודה של ספירת העומר, עד לאופן של "תפארת שבתפארת" - כן יגדל מעלת העילוי של מתן תורה באופן של "תפארת שבתפארת" [שכן, אף על פי שכללות העניין של מתן תורה הוא באופן של "כל הנותן בעין יפה הוא נותן"²⁰, הרי מובן, שעל ידי ההכנה המתאימה ניתוסף עוד יותר באופן הניתנה], ובמילא, נמשך העניין "תפארת שבתפארת על כל השנה כולה.

1

וכן תהיה לנו - שהעניין של "תפארת שבתפארת" ומושך על כל השנה כולה.

ג סימן רפד). ר"ן סוף פסחים. ועוד.

(20) רמב"ם הלכות מכירה פרק כה הלכה ד (מבבא בתרא סה, א). הלכות זכיה ומתנה, פרק יא הלכה כב (מבבא בתרא עא, סוף ע"א). ועוד.

(21) ישעיה סו, ב.

(22) שם מ, ה.

סיכום

"בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל".

שבת זו היא ערב ב' אייר - יום הולדת אדמו"ר מהר"ש.

אדמו"ר הרי"צ הדגיש ופרסם שתיים מאורחותיו של הרבי מהר"ש:

(א) היותו נוהג באופן של "תפארת שבתפארת" - כפי שהתבטא הרבי הצמח צדק: "מדי ההתפעלות מכך ש'תפארת שבתפארת' הינו טוב?!".

(ב) היותו נוהג באופן של "לכתחילה אריבער".

ההוראה מיום הולדתו של כ"ק אדמו"ר מהר"ש צריכה להתבטא בשני עניינים אלה: לימוד תורה וקיום מצוות באופן של "תפארת שבתפארת" - תכלית הפאר והיופי, ובאופן של "לכתחילה אריבער".

בקביעות שנה זו, הספירה של "תפארת" (תפארת שבחסד, תפארת שבגבורה כו') הינה במוצאי שבת קודש - ימי ראשון שבשבוע.

כאשר העבודה של כל ימי השבוע נפתחת ב"תפארת", אזי נעשית עבודת כל הימים באופן של "תפארת", ועד לאופן של "תפארת שבתפארת".

ימי ספירת העומר הינם ימי הכנה לקבלת התורה. כאשר ההכנה לקבלת התורה נעשית באופן של "תפארת", הרי ההשפעה הנמשכת בעת קבלת התורה אף היא באופן של "תפארת", וקבלת התורה באופן של "תפארת" פועלת על כל ימי השנה כולה שקיום התורה והמצוות יהיה באופן של "תפארת שבתפארת".

ניצוצי רבי

מאת הרב מרדכי מנשה לאופר

"האיש שלי" בערך

חיוך מיוחד של שביעות רצון ניכר על פני קודשו של הרבי, בהגיע הבשורה כי הרב בן-ציון ליפסקר נבחר לרבה של העיר ערד • הקשרים ההדוקים עם חסידות גור, שלה נציגות מכובדת בעיר, ותמיכתו של האדמו"ר בעל ה'לב שמחה' ברב החב"די • חלק שני

הנכבד והנעלה אי"א
עוסק בצרכי צבור
מר אברהם ש' שוחט
ראש עיריית ערד

שלום וברכה:

בנועם נתקבל מכתבו על ידי ידידנו המשותף הרב בן ציון ש' ליפסקר. והשי"ת ימלא משאלות לבבו לטובה בכל הענינים שמזכיר במכתבו.

מנצל אני הזדמנות זו להביע הכרת הטוב למר בעד עזרתו לעניני יהדות בכלל, ובפרט לפעילי חב"ד העושים ברוחו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, שעל הציון שלו יזכרו מר וכל תושבי עיר.

בכבוד ובברכה להצלחה בתפקידו האחראי ולבשורות טובות בכל האמור (חי"ק)

תשמ"ג: נבחר לרב העיר

בי"א ניסן תשמ"ג שיגר הרבי מכתב כללי-פרטי להרב בן ציון ליפסקר (ז"ל) ובתחילתו נאמר: מאשר הנני קבלת הידיעות הטלפונית, ות"ח. בסיום המכתב סיים הרבי (אחרי "בברכת החג") בכתב-יד-קדשו:

ולהצלחה רבה ברבנות ובעבוה"ק [=ובעבודת הקודש] בכלל (חי"ק)

כמה ימים קודם, בט' ניסן תשמ"ג, התקיימו הבחירות בהן נבחר הרב ליפסקר לרב העיר - "חיוך נפלא של שביעות-רצון מיוחדת במינה" היה נראה על פני קדשו של הרבי - כך סיפר המזכיר הריל"ג (ז"ל) לרב ליפסקר, על מה שהיה עם מסירת ההודעה.

רבע שעה קודם לכן הודיע הרב ליפסקר על קיומן של הבחירות.

בגיליון הקודם נסקרה מערכת הקשרים המסועפת בין הרבי ובין מר משה סוקניק, ששימש כסגן יושב-ראש המועצה הדתית בערד, ופורסמה חלופת מכתבים מרתקת. להלן המושכה:

בשנת תשמ"ב מר סוקניק זכה לקבל מכתב נוסף מהרבי, הניתן בזה בשלימותו:

זכות הסיוע "אשרי חלקם"

ב"ה, ראש חודש אדר, ה'תשמ"ב
ברוקלין, נ.י.

מר משה ש' סוקניק, סגן יו"ר המועצה הדתית, ערד
שלום וברכה:

בנועם מאשר אני קבלת מכתבו (בלי הוראת זמן הכתיבה) שכבר התחילו לבנות את בנין התלמוד תורה פאר ישראל במחננו וכבר גמרו את המקלטים והיסודות וגם כבר התחילו לבנות את הקירות של הקומה הראשונה.

ויהי רצון שההתקדמות תלך בקצב הכי מהיר וזריז, שאם בכל עניני טוב וקדושה נצטוינו על הזריזות על אחת כמה וכמה בענינים הקשורים בחינוך בני ובנות ישראל ברוח התורה והמצוה, אשר כל רגע יקר וחשוב, כמובן ופשוט.

ואשרי חלקם של כל המשתתפים במפעל האמור להביאו לגמר טוב ועוד ועיקר, אשר תיכף אחרי גמר הבנין יימלא תלמידים ויישמע הקול קול יעקב, קול תורתנו הק', ובמיוחד שהמדובר הוא בתלמוד תורה בארצנו הק', ארץ אשר תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה.

בכבוד ובברכה (חי"ק).

ומכתב נוסף מהרבי (נדפס לראשונה ב'התקשרות' גליון תס עמ' 12-13):

ב"ה, ו' טבת ה'תשמ"ב
ברוקלין, נ.י.

בשנים הבאות שימש הרב ליפסקר כ"איש קשר" להעברת פ"ש עם האדמו"ר בעל "לב שמחה" מגור, מי שייסד את הקהילה החרדית והחסידית בערד.

למן הרגע הראשון עודד ה"לב שמחה" את הרב ליפסקר תמך בו בפומבי, והיה לו לעזר בעניינים רבים. בשנת תשל"ז נפטר הרה"צ האדמו"ר בעל 'בית ישראל' מגור, ועל מקומו נתמנה אחיו הרה"צ ר' שמחה בונים בעל 'לב שמח' מגור.

יחסי כבוד והערצה מיוחדים שררו בין הרבי וה'לב שמחה', שביקר אצל הרבי כבר בשנת תשל"א (ראה התקשרות גליון תקמו עמודים 9-12; מבוא לאגרות-קודש' כרך ז' עמ' 18). כבר בשושן-פורים תשל"ז השמיע שיחה מיוחדת אודות האירועים בחצר גור (השווה: 'אגרות-קודש' כרך לב עמודים 8-9) ואף הביע הערכה להנהגתו (בין השיחות במהלך התוועדות י"ב תמוז תשל"ז - עם הרה"ח ר' אברהם פרשן ז"ל).

ה"לב שמחה" עודד מאוד את הרב ליפסקר כפי שמסופר בחוברת 'האיש של הרבי בערד' עמ' 104 ואילך: "האדמו"ר מגור הגיע לערד פעמים רבות עוד בטרם נהיה לאדמו"ר, לצרכי רפואה. בתקופה הראשונה היינו למעשה החרדים היחידים בערד. הוא החל להגיע לנפוש כאן עוד שנים רבות לפני שנהיה לרבי.

"בשנת תשל"ז הוא החל למלא את מקומו של אחיו ה'בית ישראל', אך המשיך להגיע לכאן לנפוש חמש-שש פעמים בשנה. הוא אהב את העיר והחזיק ממנה מאוד. הוא טען שמבחינה רוחנית ערד יש לה חשיבות, וכי זה מקום בו הסתובבו האבות. הוא הביא לכך ראיות מהתנ"ך וממקומות שונים, כמו מהתרגום ירושלמי, שמלך גרר זה מלכא דערד וכו'.

"בשנת תש"מ הקים את קריית גור בעיר, ועודד מאוד את האברכים לגור כאן, באומרו כי בעיר זו יש סגולה ללדת ילדים...

"בינו לביני היתה מערכת יחסים אישית וקרובה, עוד הרבה לפני שקמה הקריה החסידית בעיר. הוא היה מתפלל אז בבית הכנסת 'פאר ישראל' ו'ירמק', ובכל ליל שבת הקפיד שאשא דברי תורה בפני ציבור, כשהוא עצמו היה מקשיב בתשומת לב. במשך השנים שהיה בעיר, הוא ערך במקום רק פעמיים או שלוש טיש [=שולחן] לחסידיו, וגם אז הורה לי לדבר דברי תורה בטרם הוא עצמו התחיל באמירת תורה. הוא פשוט לא הסכים להתחיל לדבר עד שאני אומר כמה מילים...

"מובן שדיווחתי על כך לרבי, ופעם אחת גם קיבלתי פתק מהרבי 'האם ממשיך הקשר אתו?', ובפעם אחרת

הרבי שאל אותי ביחידות 'מה נשמע אצל האדמו"ר מגור?'. כשעברתי בחלוקת הדולרים פעם, שאל אותי הרבי: 'האם ראית לאחרונה את האדמו"ר מגור? מה שלומו?'

"האדמו"ר מגור היה עד לקשיים העצומים שהערימו עליי בשנים הראשונות, ועם זאת הוא ראה את הפעילות הגדולה שעשיתי כבר בראשית דרכי בעיר.

"באחד החודשים הראשונים שלי בעיר נפגשנו, ואז אמר לי: 'הם פשוט רוצים להעיף אותך מכאן', ואז שאל אותי: 'מי שלח אותך לכאן?'. אמרתי שהרבי מליובאוויטש, והוא השיב לי על אתר: 'אם הליובאוויטשער רבי שלח אותך לכאן, לא יעזור להם שום דבר. אתה תישאר כאן'.

"עד כדי כך, שבתקופה מסוימת הוא גם עזר לי בקבלת כסף עבור שיעורים ובתמיכה, מאחר שבאותה תקופה פשוט לא היה לי ממה לחיות. הוא נתן לי גיבוי חזק ונדיר מסוגו, בכל התקופות הקשות ביותר שהיו לי בעיר.

"פעם הגיע לכאן רב ליטאי ואמר לי שהעירוב בעיר פסול. עשיתי אתו סיבוב מסביב לעירוב, והוא הצביע לי על מה שנראה לו כלא טוב. יחד עמנו היה גם הרב אברהם רובין מרחובות, ולאחר בדיקה נוספת אמרתי שלדעתי העירוב כשר. כדי להכריע בעניין, נסענו יחד לרב וואזנר והוא שמע אותי ואותו, ופסק שהעירוב כשר. "בהזדמנות קרובה סיפרתי לאדמו"ר מגור את המעשה הזה, והוא שאל אותי: 'אבער וואס זאגסטו?' [אבל מה אתה אומר?]. אמרתי שלדעתי העירוב כשר. 'אם לדעתך זה כשר, אז זה בסדר', פסק, ולאור קירוב נתן לי מאנדלאך [=שקדים], באומרו 'בני, אם חכם לבך ישמח לבי גם אני'.

"בשבת הקרובה הוא לקח את טליתו בידו, ואמר: 'חוצפה! יש פה אברך שמוסר את נפשו כדי לעשות כאן אידישקייט, ומגיע משהו מבחוץ ואומר לו מה לעשות'. וכך יצא האדמו"ר מביתו כשטליתו בידו בפרהסיה והגיע לשטיבל של חסידי גור - דבר שחולל רעש גדול... "בעקבות המקרה הזה, אף התבטא באוזני אחד ממקורביו: 'מה זה כאן? יושב יהודי במסירות נפש בערד, ופתאום בא אחד מבחוץ ומחווה דעות'...

"אם לא די בכך, הרי ששני המעשים הבאים היו מרטיטי לב. היה כאן יהודי אחד שהפריע לי מאוד בעבודה. סיפרתי על כך לאדמו"ר מגור, והוא אמר על משקל הפתגם הידוע 'אם הוא לא מבין באידיש, אני אדבר אתו בצרפתית'. זמן קצר לאחר מכן החלו האיש

לסבול וירד ממעמדו הציבורי.

הכניסו המקבלים בערב-שבת-קודש) - בין הנוטלים בשבת קודש פרשת וישב, כ"ג כסלו - היה ר' אליעזר שי' בקשי "עבור התוועדות בערד".

ושוב, בשבת קודש פרשת בשלח, שבת שירה י"ג שבט - ר' אילן שי' מאור "עבור ההתוועדות בערד, ארץ-הקודש".

בחודש מרחשון תשמ"ו הגיעו הרה"ח ר' לוי יצחק רסקין ומשפחתו לסייע להרב ליפסקר בעבודת השליחות.

טרם נסיעתו קיבל מהרבי את ההוראה הבאה:

בודאי יחי' בשלום ובשלום עם אנשי גור דשם ערד. אזכיר עה"צ.

הרב רסקין קצר הצלחות רבות בעבודתו ובאמתחתו סיפורים רבים על התייחסויות הוראות ו"מופתים" של הרבי, נציין אפיזודות אחדות:

"בשלב מסויים כתבה רעייתי תחי' על הקשיים בעבודת השליחות ובתגובה זכתה להוראה מהרבי שתוכנה: תמסור שיעור בטהרת-המשפחה והרבי צירף 50 לירות. ואכן נפתח שיעור שהיו משתתפות בו בין 30 ל-40 נשים. 'מופת של תחיית המתים' אירע עם ילדה שקפצה מביתה (בבנין גבוה) ולא היה סיכוי שתחזור להכרה. הרבי כתב: 'רפואה קרובה ושלימה אזכיר על-הציון', והילדה קמה שלימה ובריאה.

כשהרבנים רסקין-ליפסקר השפיעו על בעל תחנת דלק (ר' חיים ג'מיל) בערד לסגור התחנה בשבת נתקבלו בשלבים שונים התשובות הבאות מהרבי:

מהיר עוד בשבת זו, אזכיר עה"צ.

יעמוד איתן בהחלטתו וה' יצליחו אזכיר עה"צ.

לזה שמפרסם אודות קדושת השבת (א) נכון מאד (ב) שם (אמו ג) אזכיר עה"צ.

לפלא גדול מהי השאלה - והרי המדובר בדין סקילה! אזכיר עה"צ.

נסיים רשימה זו בהתבטאות נדירה של הרבי ביום א' כ"ב סיון תשמ"ו.

באותו בוקר, כשהגיע הרבי מביתו, חילק דולרים במשך כשעה. לסגן ראש עיריית ערד הר"ר אברהם מרדכי קמינר (מחסידי גור) שנלווה להרב בן ציון ליפסקר אמר הרבי, בין השאר, כי "ביציאת מלך ערד נהייתה ערד (עיר) יהודית" (בלשונו הקדוש: "אויס מלך ערד וועט זיין אידישע ערד") [הדברים עפ"י זכרון הרב ליפסקר (ז"ל) שנהג לצטטם פעמים רבות - השווה: יומן הרה"ח ר' מאיר הרשקוביץ - 'תשורה' כ"ט מנחם אב תשס"ט עמ' 96].

"בפעם אחרת העירייה גרמה לי צרות רבות. הוא קרא לאחד החסידים וביקש ממנו שינסה להסדיר את העניין כמו שצריך, ואם בכל זאת העירייה לא תסכים, אזי הוא מורה לכל החסידים שלו הנמצאים בעיר שלא ישלמו ארנונה...".

במשך השנים הבאות היו מספר פעמים שהרבי העביר דרך הרב ליפסקר מסרים אל ה"לב שמחה", ואף דרש בקביעות בשלומו. הרבי כיוון במפורש את הרב ליפסקר לחזק את הקשר שלו עם האדמו"ר מגור.

גם האדמו"ר מגור, מצדו, היה מתעניין אצל הרב ליפסקר בקביעות מה נשמע אצל הרבי. סיפר הרב ליפסקר: "כמעט בכל פעם שהייתי נוסע אל הרבי, האדמו"ר מגור היה שולח באמצעותי עבור הרבי בקבוק יין ופירות. בתקופה שהתקיימה 'יחידות' קבוצתית בחדרו של הרבי, הייתי פעם ב'יחידות' כזאת ובסיומה מסרתי לרבי מה שהרבי מגור שלח אתי ואמרת שזה מהרבי מגור. הרבי שאל אותי בקול רם, לעיני כל הציבור: 'האסט אים געזען אין ערד?' [ראית אותו בערד?]."

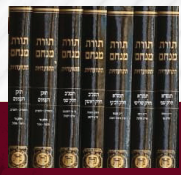
תמיכתו החזקה של ה"לב שמחה" ברב ליפסקר התבטאה גם בעידודים גלויים לעיני חסידי גור, בתקופה שה"לב שמחה" כבר התחיל לשלוח משפחות מחסידי להתגורר בערד. באותו זמן אמר לו ה"לב שמחה": "מעתה תיעשה רב של עיר גדולה...".

אחרי הסתלקותו של ה"לב שמחה" זצ"ל, הרבי המשיך לשלוח לרב ליפסקר מסרים מעודדים דרך חסידי גור. פעם עברה אצל הרבי משלחת של חסידי גור במעמד חלוקת הדולרים לשליחות מצווה, ומישהו מהם התחיל לדבר בתור נציג העיר ערד. הרבי הגיב מיד: "נו, בערד הרי נמצא האיש שלי, הרב ליפסקר". וכשהתחילו לספר על מה שנעשה אצלם בערד, אמר הרבי שוב: "הרב ליפסקר כותב לי כל מה שקורה שם...".

"אין לי ספק שהכבוד הזה שהוא נתן לי לא היה בזכותי, אלא בזכות היותי שלוחו של הרבי...". חתם הרב ליפסקר את מסכת הקשרים המרטיטה והמיוחדת הזאת עם האדמו"ר מגור, אשר אלפים רבים נשאו עיניים אליו מתוך רטט של קדושה.

ערד' לעיני אלפי חסידים

מאות חסידים שמעו את שם העיר ערד לפחות פעמיים בחורף תשנ"ב. הדבר היה במהלך שבתות-קודש בחורף תשנ"ב, בזמן התוועדות הרבי, עם סיום אמירת השיחות כשהמזכיר הרב יהודה לייב גרונו העמיד בקבוקים לאירועי שמחה של הפצת היהדות והמעיינות (אותם

המסכת שמגדירה את הש"ס כולו

מסכת אבות מגדירה עקרונות מוסר ומציבה כללים להתנהגות הולמת, אז מדוע נקראת 'אבות'? • דברי התנאים המובאים במסכת מגדירים את דרכו הייחודית של כל אחד מהם במסכתות הש"ס האחרות • גם במקום שיש חילוקים, חשוב לזכור שהמקור הוא אחד • סוגיה מרתקת מתורת רבינו, מעובדת בידי מערכת 'התקשרות'

כאילו ילדו

ה'תוספות יום-טוב' מבאר (אבות א, א): "קרא למסכת זו בשם אבות, כי על האמת החכמים הם האבות. כענין שאמר אלישע 'אבי אבי' על אליהו ז"ל, וכן נקראו התלמידים בנים כו". כלומר, ש'אבות' הוא כינוי לחכמים.

אבל הסברו אינו מספיק. הטעם ש"החכמים הם האבות" תקף לכל המסכתות שבתורה שבעל פה, כיוון שכולן נאמרו על-ידי החכמים שהם האבות, ואין בדבריו הסבר מדוע נבחרה מסכת זו דווקא להיקרא בשם 'אבות'?

[התורה שבכתב נאמרה על ידי משה, ולכן אין לקרותה בשם 'אבות' לשון רבים, משא"כ שאר מסכתות הש"ס נאמרו על ידי חכמים שהם האבות.]

לכאורה, היה אפשר לבאר זאת על פי דברי רבנו עובדיה מברטנורא (אבות א, א): "לפי שמסכת זו... כולה מוסרים ומדות, וחכמי אומות העולם גם כן חיברו ספרים כמו שבדו מלבם בדרכי המוסר... לפיכך התחיל התנא במסכת זו משה קבל תורה מסיני, לומר לך שהמדות והמוסרים שבזו המסכת לא בדו אותם חכמי המשנה מלבם, אלא אף אלו נאמרו מסיני".

כלומר, מחבר המסכת ביקש, כבר בפתחה, לבדלה מספרי מוסר של חכמי אומות העולם, ולהבהיר כבר במשנה הראשונה ש"משה קיבל תורה מסיני", ועקרונות המוסר וההתנהגות המופיעים בה מבוססים על התורה הקדושה.

בהתאם למנהג הרווח בקהילות ישראל ללמוד פרקי אבות בשבתות הקיץ סמוך לתפילת המנחה, ובפרט למנהג חב"ד (וקהילות אשכנז) ללומדם בתקופה שמפסח ועד ראש השנה, נהג הרבי לבאר בהתוועדויות בכל שבת בשבתות הקיץ משנה מהפרק הנלמד באותה שבת. ביאורים אלו נלקטו מאוחר יותר לספר 'ביאורים לפרקי אבות'.

בשבת פרשת שמיני תשמ"ב אמר הרבי:

"בנוגע למסכת אבות - ישנו ענין כללי שעדיין לא דובר אודותיו לאחרי כל הביאורים במשניות דמסכת אבות במשך השנים, והוא - ביאור קריאת מסכת זו בשם 'אבות'".

חיפוש פשרם של שמות המסכתות בש"ס הינו דבר מובן: נוסף על כך שקריאת המסכתות בשמות אלו נעשית "מנהג ישראל תורה הוא", הרי שמות אלו מופיעים בפירוש בש"ס. ובענייננו, הגמרא במסכת בבא קמא (א, ב) מזכירה מפורשות את שם המסכת: "האי מאן דבעי למהוי חסידא לקיים... מילי דאבות" (=מי שמבקש להיות חסיד, שיקיים את דברי האבות). ולכן, בהכרח לומר ששמה של המסכת מתאים וקשור לתוכן העניינים המדוברים בה.

[לדוגמה - מסכת 'ברכות' עוסקת בדיני ברכות; פאה - בדיני פאה; מסכת שבת - בדיני שבת; מסכת פסחים - בדיני פסחים; מכאן מובן, שכן הוא בנוגע לשאר שמות המסכתות שקשורות לתוכן המובא בהם.]

ויש להבין מהו הטעם לקריאת מסכת זו בשם 'אבות'?

בשבת פרשת נשא תנש"א, ירד הרבי בשעת רעווא דרעוויין לזאל הגדול של 770, וקיים התועדות פתאומית מבימת התפילה. לאחר ההבדלה חילק הרבי 'כוס של ברכה'. בתמונה אווזו הרבי בדף מצולם של פרקי אבות המונח על הסידור.

ומכאן גם שמה של המסכת, 'אבות': הסיבה שהחכמים נקראו בשם 'אבות' היא, שעל מלמדי התורה אומרים חז"ל (סנהדרין י"ט, ב) "כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו". ומכיוון שמסכת זו "כולה מוסרים ומדות", יש צורך להדגיש שכל העניינים הללו הם ענייני תורה, ולא מה שבדו מלבם חלילה. הדבר מודגש בשם 'אבות', מכיוון שרק בלימוד התורה שייך העניין ד'אבות' מפני שכל המלמד את בן חברו כאילו ילדו. זו הסיבה שמסכת זו דווקא נקראת 'אבות'.

אך יש לדחות את ההסבר הזה:

מסתבר לומר שעניין ה'אבות' ("כאילו ילדו") שייך לא רק בלימוד התורה, אלא גם בכל עניין של חכמה (להבדיל מחוכמת התורה), ובוודאי בכל חכמה שיש בה תועלת מסוימת.

בנוסף, כאשר רוצים להדגיש שהעניינים של מסכת זו נמסרו מפי הגבורה, היו צריכים לקרוא למסכת בשם שמדגיש את עיקר העניין - "סיני", ולא את התוצאה שנובעת מכך - "אבות". ואדרבה: בחירת השם 'אבות' מדגישה דווקא את מציאותם של החכמים שנקראים 'אבות', מציאות של בשר ודם, היפך ההדגשה ד'מפי הגבורה'!?

האבות והתולדות

הביאור הזה:

חז"ל אומרים בתחילת מסכת בבא קמא: "מדקתני אבות מכלל דאיכא תולדות". וכן הוא בענייננו, שמסכת זו נקראת בשם 'אבות' מפני שיש לה 'תולדות'.

ושני עניינים בזה:

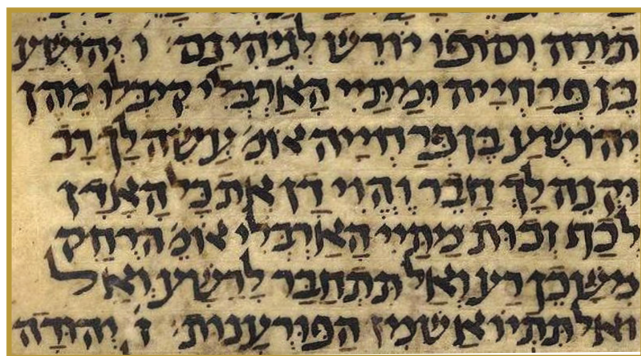
א. אמרות העוסקות ב"דרכי מוסר" ו"מילי דחסידותא" שנאמרו על ידי כל אחד מהתנאים ("הוא היה אומר") נובעות מעולמם הרוחני של בעלי המאמר (כידוע, שכל מאמר מבטא את דרך עבודתו של בעל המאמר). אם כן, התנאים בעלי המאמר הם ה'אבות', ומאמריהם שנכתבו במסכת הם ה'תולדות' - פרי הבחינה הרוחנית שלהם.

ב. במאמריהם במסכת אבות, מבטאים כל אחד מהתנאים את דרכי עבודתם, ולפי אופן זה כן היא מדתם בכל חלקי התורה. אם כן, המאמרים במסכת זו הם ה'אבות' למאמרים שאמרו בכל מסכתות

הש"ס ה'תולדות' (ראה עד"ז תוספות חדשים ריש אבות).

ולהעיר, שלפי גרסת המאירי מסכת אבות היא המסכת הראשונה שבכל הש"ס. ויש לומר הטעם בזה - לפי שמסכת זו היא המקור ('אבות') לכל המסכתות, מכיוון שמאמריהם של התנאים בכל מסכתות הש"ס הם בהתאם לדרכי עבודתם, הבאים לידי ביטוי במאמריהם שבמסכת אבות. לכן מסכת אבות נבחרה לפתוח את סדר הש"ס.

[ועוד יש להעיר: סדר הש"ס מתחיל באות מ"ם ומסתיים באות מ"ם (כמבואר במפרשים סוף סדר טהרות, ובמאמרי אדמו"ר מהר"ש ד"ה 'מאימת' תרמ"ב). וגם: מסכת אבות מתחילה באות מ"ם ומסתיימת (במשנה) באות מ"ם, והטעם הוא, משום שמסכת אבות היא מסכת כללית, בדוגמת כללות הש"ס]

מספר שורות מכתב יד קאופמן: מסכת אבות, משנה, פרק א', משנה ו'. כתב-היד, שנחשב לאחד מכתבי-היד החשובים ביותר של המשנה, מתוארך לסביבות המאה ה-12.

מקור אחד

על פי האמור יש לבאר מדוע מקדימים ללמוד לפני כל פרק במסכת אבות את המשנה "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא".

ובהקדים:

אף שבכל מאמר במסכת אבות מתבטאת דרך עבודתו המיוחדת של אותו התנא, שקשורה לאופן קבלת התורה אצלו לפי עניינו, הרי היסוד והשורש של כל הדרכים האלו הוא קבלת התורה כפי שניתנה מסיני לכל ישראל בשווה. כל החילוקים בין התנאים בנוגע לדרכי העבודה, וכתוצאה מזה גם בנוגע לדרך הלימוד בהלכה, הם רק בנוגע לפרטים.

לכן נפתחת המסכת ב"משה קיבל תורה מסיני": בכך מודגש שאף שבשלשלת סדר קבלת התורה השנויה במסכת, כל אחד קיבל מרבו כפי עניינו, מכל-מקום, היסוד של כל הדרכים הללו הוא "משה קיבל תורה מסיני" - תורה אחת שקיבלה מקבל אחד - משה רבנו.

זהו הקשר למשנה שמקדימים ללמוד לפני כל פרק במסכת אבות "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא": הלשון "כל ישראל" מורה שיש בישראל כמה סוגים, ולמרות זאת, ישנה נקודה משותפת בכל ישראל בשווה, והיא שלכל אחד מהם יש חלק לעולם-הבא, כי כל אחד מישראל הוא "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר".

הביאור בזה בפרטיות:

בסדר קבלת התורה ישנם שני עניינים: א. הצד השווה של כל בני-ישראל, שכולם מקבלים את התורה על ידי מקבל אחד - "משה קיבל תורה מסיני". ב. ישנם וצריכים להיות חילוקים באופן דרכי הלימוד, כנאמר בתחילת המסכת: "והעמידו תלמידים הרבה", שבוזה נכללים הרבה סוגי תלמידים, ויש מקום לאופני לימוד שונים ומגוונים.

גם בני ישראל באופן כללי נחלקים לשני סוגים: 'מארי תורה' ו'מארי עובדין טבין' - בעלי תורה ובעלי מעשים טובים. ואף בכל אחד ואחד מישראל צריכים להיות שני הסוגים הללו - גם בעלי עסק צריכים לקבוע עיתים לתורה, וגם יושבי אוהל מחוייבים בעשיית המצוות.

ברם, התחלקות זו היא בנוגע לפרטים, אבל כאשר מדובר אודות עצם מציאותם של בני ישראל, הרי שבוזה שווים כל ישראל, כמודגש במשנה: "כל ישראל" - כולם בשווה.

על פי זה מובן מדוע הצד השווה של כל בני ישראל מודגש בכך ש"יש להם חלק לעולם הבא":

"עולם הבא" הוא עולם התחיה, היינו תחיית המתים, כפי שמוכח מהמשך לשון המשנה: "ואלו שאין להם חלק לעולם הבא האומר אין תחיית המתים מן התורה", שעונשו מידה כנגד מידה, ומפני שאינו מאמין בתחיית המתים אין לו חלק לעולם הבא - עולם התחיה. עניינו של עולם התחיה הוא 'נשמות בגופים'. מבואר בכמה מקומות, שעיקר השכר בעולם התחיה הוא על קיום המצוות במעשה בפועל. מכיוון שקיום המצוות הוא בעולם הזה, לכן השכר על קיומם ניתן אף הוא בעולם הגשמי דווקא - נשמות בגופים.

ומכיוון שהביטוי המעשי של המצוות שווה אצל כל בני ישראל, לכן גם השכר לזה בעולם התחיה הוא באופן שווה אצל כל בני ישראל יש להם חלק לעולם הבא".

בנוגע לשכר של גן-עדן, שעיקרו הוא על לימוד התורה (עבודה רוחנית ולא קיום המצוות מעשה בפועל) ישנם חילוקי דרגות בין בני ישראל, ולכן שכר זה אינו שווה אצל כל בני ישראל, כלשון חז"ל (חגיגה ט"ו, א): "זכה נוטל חלקו וחלקו חבירו בגן עדן". מה שאין כן השכר בעולם התחיה, שבעיקרו ניתן על קיום המצוות בפועל, בזה שווים כל בני ישראל.

לכן מקדימים ללימוד מסכת אבות את המשנה "כל ישראל יש להם חלק", המדגישה את האחדות שבישראל, ומתחברת עם המשנה הראשונה - "משה קיבל תורה מסיני" - שמדגישה את האחדות שדברי ה'אבות', שכולם ניתנו כתורה אחת מסיני.

שבת פרשת שמיני תו"מ תשמ"ב חלק ג' עמוד 1384-5 (1399-1401)

הלשון "כל ישראל"
מורה שיש בישראל
כמה סוגים, ולמרות
זאת, ישנה נקודה
משותפת בכל ישראל
בשווה, והיא שלכל
אחד מהם יש חלק
לעולם-הבא, כי כל
אחד מישראל הוא
"נצר מטעי מעשה ידי
להתפאר"

עת לדעת

נערך על ידי הרב אברהם שמואל בוקיעט

יום הולדת כ"ק אדמו"ר מהר"ש

יום הולדת כ"ק אדמו"ר מהר"ש - רבי שמואל, בנו השביעי והצעיר של כ"ק אדמו"ר הצמח צדק. אמו - הרבנית חי' מושקא בת אדמו"ר האמצעי. נולד בעיר ליובאוויטש בשעה תשע בבוקר.

כששאלו כ"ק אדמו"ר הצמח צדק על שם מי הוא? אמר ה'צמח צדק': על שמו של נושא מים בפולוצק שקראוהו שמואל, חכם עדיף מנביא... (תולדות אדמו"ר מהר"ש ע' 22).

במקום אחר מסופר שכ"ק אדמו"ר הצמח צדק אמר לרבנית: שמואל הנביא בא לבקש שיעלו שמו על הילד, "כי מה' שאלתיו" כמו גבי שמואל. (ימי חב"ד ע' 169).

כ"ק אדמו"ר מהר"ש נולד בספירת 'תפארת שבתפארת', ובמלאות מאה שנים להתגלות הבעל שם טוב בשנת תצ"ד.

(שם ע' 167)

הרבי מבקש לשנן עם הילדים שישה פסוקים ומאמרי חז"ל נבחרים

כ"ק אדמו"ר בחר בשישה פסוקים ומאמרי חז"ל עבור ילדי ישראל. עוד שישה פסוקים הוסיף הרבי כל"ג בעומר.

הרבי ביקש שכל ילד יהודי ישנן י"ב פסוקים אלה בעל פה ויחזור עליהם בכל עת. והסביר את החשיבות של פסוקים אלו דווקא, גם בנוגע לשמירה והצלה על בני ישראל.

(ראה בהרחבה בשיחות קודש תשל"ו ח"ב ע' 144)

תקצ"ד

תשל"ו

ב' אייר

א' אייר

תש"ב

תקמ"ח

התחלת כתיבת ספר תורה לקבלת פני משיח

ביום ב' אייר, יום הולדת כ"ק אדמו"ר המהר"ש, החלה בחשאי כתיבת ספר התורה לקבלת פני משיח. סיומה התעכב שנים רבות, עד ערב שבת פר' בא, ט' שבט תשל"ל.

(ימי חב"ד ע' 167)

יום הסתלקות הרה"ק ר' מנחם מענדל מויטבסק

יום פטירתו של הרה"ק ר' מנחם מענדל מויטבסק, ומנוחתו כבוד בעיר טבריה ת"ו. הרה"ק ר' מנחם מענדל נולד בעיר ויטבסק, בצעירותו היה פעמיים אצל הבעל שם טוב, אח"כ היה מראשוני תלמידי הרב המגיד ממעזריטש. רבי מנחם מענדל היה ענו ושפל-פֶּרֶךְ מאוד מאוד. בחיצוניות הייתה הנהגתו ברוממות, אך בפנימיות היה בטל ושפל בתכלית, ואת אגרותיו חותם "השפל באמת".

אחרי הסתלקות הרב המגיד התיישב בעיירה הורודוק שלייד ויטבסק, והיה לנשיא תנועת החסידות במדינת רייסן (כיום רוסיה הלבנה). בשנת תקל"ז עלה לארץ הקודש בראש עליית החסידים.

כבואו לארץ הקודש התיישב בעיר צפת, אך בגלל הצרות שסבל שם מהמנגדים עבר לעיר טבריה, שם הקים בית כנסת מפואר. תושבי טבריה, שרובם היו ספרדים, חלקו לו כבוד גדול.

לפני הסתלקותו ציוה לאלו שעמדו לידו לצאת מהחדר, "כי הנה ה' נצב עלי"... כעבור שעה יצאה נשמתו בקדושה ובטהרה.

(ימי חב"ד ע' 165)

"הקב"ה ניצב על-יד מיטתך!"

איך אפשר להתייחס לעבודת ה' כאל דבר חדש, בזמן שגרה כשאינן רואים התגלות אלוקית במוחש? והתשובה היא: הנס מתרחש בכל יום יום!

מתוך יומנו של הרב אהרון קורנט

אומרים לו: "פרא אדם!" אין לך נס גדול מזה שהקב"ה בכבודו ובעצמו נמצא בחדרו ליד מטנו ומביט לראות כיצד תהיה הנהגתו!

הרבי אף הוסיף, שעניין זה, שהקב"ה עומד ליד מטנו הוא דבר שאינו מובן בשכל כלל - ולא רק היפך השכל האנושי אלא אפילו היפך השכל דבהמה! ולכן בהכרח שזהו עניין של נס המתרחש בכל יום ממש... ועוד האריך בעניין בזה.

בהמשך ההתוועדות דיבר על כך שכבר עבר שבוע מחג הפסח ועדיין לא נערך כינוס לילדי צבאות ה', מלבד מכמה אחדים שעשו בהצנע לכת וכיוצא בזה, ורק רוצים שתהיה שיחה ואחר כך יכניסו אותה בכדי להגיה אותה ולהוסיף מראי מקומות על מנת להדפיס אותה, ולא מסתפקים בריבוי השיחות הקיימות אלא רוצים ללמוד 'דבר חדש', בטענה שלולי הגהת השיחה לא יוכלו כביכול לבצע את הפעולות הנ"ל באופן המתאים, בשעה שישנן שיחות שהוגהו, שחלקן מונחות על המדף ולא נמכרו עדיין.

אבל בנוגע לפועל, לא עשו כינוס צבאות ה', ובפרט שעד ל"ג בעומר ישנו "אויב ומתנקם" שצריכים לבטלו מכל וכל, ולכן נחוץ ביותר העניין של "מפי עוללים ויונקים" בכדי שיהיה "להשבית אויב ומתנקם", ולכן יש לעשות כינוסי צבאות ה' עוד קודם ל"ג בעומר.

בסיום ההתוועדות ערך הרבי סיום על ספר התניא לכבוד סיום ספר התניא ברדיו שיתקיים למחרת ביום ראשון בזאל של 'אהלי תורה', אשר זה כבר 22 שנים שאומרים שיעור תניא ברדיו. הרבי אמר שהתניא מסתיים במילה 'וכו', שזה מלמד, שגם לאחר הלימוד עם כל הביאורים, ישנם עניינים נעלים יותר שאינם מובנים עדיין, ולכן מתחילים ללמוד את ספר התניא שוב, וזה באופן חדש ונעלה יותר. הרבי נתן לר' יוסל ווינברג בקבוק משקה עבור הסיום ומזג מכוסו לבקבוק. אחר כך נתן לו לומר 'לחיים' וכן ציווה שיכריזו על הסיום וכן שיכריזו על כינוס צא"ח היום במוצש"ק.

שבת קודש, פרשת תזריע-מצורע א' אייר

הגיע מביתו ב-7:40, וירד לתפילת שחרית ב-10:00. כשהש"ץ אחז באמצע 'פסוקי דזמרה' אחז הרבי ב'ברוך שאמר'. הרבי לא התיישב כפי הרגיל בפסוקי דזמרה אלא רק מ'ברכת יוצר אור' - 'ברכו'. ב'א-ל אדון' הש"ץ ניגן, והרבי הורה בידו הק' להגברת השירה, וכן ב'ממקומך' ניגן והרבי הורה להגביר את השירה. כן היה ב'הלל', בקטעים 'א-לי אתה' ו'הודו לה', ובמוסף הורה לנגן ב'הוא אלוקינו' וכן ב'אתה יצרת' ניגון של 'אתה בחרתנו'. ההתוועדות החלה בשעה 13:30 והסתיימה בשעה 18:20. נאמרו כשבע שיחות.

כמה נקודות מתוך ההתוועדות: דיבר בתחילה שהשבת הוא שבת יחד עם ראש חודש, וההוראה מזה שכל עניין צריך להיות באופן של חדש. ישנם כאלו הטוענים, כיצד אפשר שיהיה הכול באופן חדש? מילא אם היו רואים ניסים שהם למעלה מהטבע הרי זה היה פועל עליהם, אבל בדרך הטבע, אין משהו חדש שיגרום לו להתפעל ולשנות את עבודתו באופן של חידוש.

הרבי הסביר, שכללות עניין הטבע הוא נס שמתחדש בכל רגע ורגע, ואין חידוש גדול מזה. דוגמה לדבר - כאשר יהודי קם משנתו הוא אומר 'מודה אני', וכפי שכותב אדמו"ר הזקן בתחילת סידורו השווה לכל נפש (וגם ילד קטן שכבר שייך לומר 'מודה אני' מבין). שכאשר יהודי קם משנתו עליו לחשוב ולהתבונן בגדולת הבורא שעומד על ידו - 'לפני מי הוא שוכב, וידע שמלך מלכי המלכים הקב"ה חפץ עליו... ורואה במעשיו... יזכור את ה' הנצב עליו' וכו'.

הרבי הוסיף, שילד קטן לא יודע 'שמות', אלא הוא מבין ויודע שהכוונה היא על עצמות ומהות שמניח עליונים ותחתונים ועומד על יד מיטתו - "לעבן זיין בעטאל'ע", ואין נס יותר גדול מזה! ולכן, כאשר יהודי בא וטוען שרוצה לראות עניין של נס

אח"כ התחיל הרבי ניגון ההקפות של אביו, וציווה לנגן 'לכתחילה אריבער'. בכבא האחרונה הורה בראשו 'הק' לנגן 10 פעמים. אח"כ ציווה לנגן ניגון ההכנה וניגון אדמוה"ז-ד' בבות, 'ניע זשוריצי' כלאפצי', ובראשו הורה להגביר השירה. באמצע הורה לילד שאמר 'לחיים' שיוסיפו לו עוד יין בכוסו. התפללו מנחה, ואחרי התפילה התיישב הרבי לומר פרק ב' מפרקי אבות. התחיל לנגן "ווי וואָנט משיח נאו", והורה להגביר. יצא לתפילת ערבית ב-19:20 ואח"כ נסע לביתו. שרו והורה להגביר השירה.

יום ראשון ב' אייר 'תפארת שבתפארת'

הגיע מביתו בשעה 10:15. בגן-עדן התחתון עמד ב. אלטהויז ודיבר עם הרבי. הרבי אמר לו דבר מה, אחר כך הוא המתין, והדלת של חדרו של הרבי נשארה פתוחה ואת של גן עדן התחתון סגרו... אח"כ נכנס ר' שלום העכט וכמדומני שיצא ואח"כ שוב נכנס.

הרבי נסע למקווה ב-12:20. חילק צדקה, נתן לבנימין מכתבים, ונענע בראשו לשלום לאחד שעמד ליד המכונת. נסע לאוהל בשעה 15:30 [בזמן ששידרו ברדיו את סיום התניא]. חזר מהאוהל ויצא למנחה, ובירך נוסעים. למעריב יצא ב-21:18. שמעתי שלאחר תפילת מעריב נכנס לרבי השליח הרב בנימין גורודצקי ואח"כ נסע לביתו. שרו "ווי וואָנט" ובדרכו הורה להגביר את השירה.

יום שלישי ד' אייר

הגיע מביתו ב-10:20. חילק צדקה לילדים שעמדו בפתח 770, ואמר להם לשים בקופת צדקה. ולאחרי ששמו ונתן גם כן צדקה בעצמו אמר להם 'אָ דאָנק'. לתפילת מנחה יצא ב-15:15. אחרי התפילה בירך נוסעים. לפני התפילה נתן סידור לחתן מארה"ק. יצא למעריב ב-21:30.

אחרי התפילה אחד מהנוכחים הניף את ידו ועשה לרבי תנועת שלום, והרבי החווה לעברו בידו 'הק' (כפי שעושה בדרך כלל). אח"כ כשהגיע לפתח היכל קדשו הסתובב לעבר המזכיר הרב לייבל גרונר ואמר לו כמה מילים והוא מיד ניגש לקרוא למזכיר הרב חודקוב כשהדלת עדיין פתוחה. נסע לביתו ב-00:00 לערך.

הפיגוע בבית הספר למלאכה בכפר חב"ד

ביום זה אירע הטבח הנורא בבית הספר למלאכה בכפר חב"ד, ובו נרצחו ארבעה תלמידים ומדריכם הת' שמחה זילברשטרום הי"ד.

להנהלת כפר חב"ד כתב הרבי: "פשוט ומוכן והוא העיקר מכל ובכל הנקודות האמורות, שצריך קירוב הלבבות שביניהם להיות גדול והולך, וכיון שרז"ל אמרו בזה, הלשון דמעביר על מדותיו, הרי זו הוראה ברורה, שאפילו אם נדמה לאחד שצודק הוא בטענות שלו, ואפילו אם אין זה דמיון אלא האמת, בכל זה עליו להעביר על מדותיו, וגדו להשלום שימשיך ומחזיק ברכותיו של הקב"ה שהם עד בלי די להמשיכם למטה מעשרה טפחים ולהחזיקה גם בכלים גשמיים היינו בהנוגע לעניינים גשמיים בבני חיי ומזוני רוויחא, אשר פשיטא שלזה דרושה ובמילא ניתנת גם הרחבת הדעת ומנוחת הנפש, ובידי תושבי הכפר כל זה ובבחינתם חפשי, ובודאי יקוימו ציווי תורתנו תורת חיים והוראת נשיאינו 'הק', וכפתגם כ"ק אדמו"ר הצמח צדק ששמענוהו מפי כ"ק מו"ח אדמו"ר, "אחדות פון חסידים וועט זיי פירן ביז משיח'ן" [=אחדות החסידים תוביל אותם עד ביאת משיח].

(תורת מנחם - מנחם ציון ח"ב ע' 504-495)

תשט"ז

אייר

תנש"א

הרבי מכריז כי "הדרך הישרה" להבאת הגאולה היא בלימוד ענייני גאולה ומשיח

כ"ק אדמו"ר הכריז בהתוועדות ש"הדרך הישרה" להבאת הגאולה היא על ידי לימוד ענייני גאולה ומשיח.

(סה"ש תנש"א ח"ב ע' 501)

תשמ"ב / יומן

דיבר שצריך להוסיף בפרט באהבת ישראל, כפי שהוזכר בפסוקים מאמר רבי עקיבא ("ואהבת לרעך"), ועניין זה נוגע במיוחד בימי ספירת העומר בקשר למה שאירע עם תלמידי רבי עקיבא, ועל-ידי-זה נזכה לגאולה השלימה על-ידי משיח צדקינו, עכשיו בפועל ממש.

אחר כך דיבר על כך שעניין אהבת ישראל מוזכר בשיעור החומש ביום זה. ומשיעור תהילים דיום זה, שמתחיל בעניין המלחמה עם היצה"ר "ריבה ה' את יריבי לחם את לחמי", ומסיים "חושה לעזרתי ה' תשועתי", שזהו ע"י מלחמת צבאות ה' עם היצר הרע, הרי ה' עוזרם

ומנצחם.

אח"כ אמר שכפי המנהג שיהיה בכינוס ג' קווים (תורה תפילה וצדקה) הרי יחלקו גם מטבעות לצדקה, וישירו "עוצו עצה" ו"אך צדיקים". הרבי הזיז מעט את הרמקול, ואז ניגש הריל"ג והניח את הרמקול בצד והרבי אמר לו דבר מה (לפי זה שכתב והביא פתק ליוסף יצחק העכט נראה שביקש), שיכריז שיחלקו ב' מטבעות: אחת לצדקה, ואחת לעשות בה כרצון הטוב של כל אחד ואחת, ושיגשו המדריכים והמדריכות בלבד.

הרבי הפך את הסידור ואת התהילים שהיה מונח תחת הסידור והסיט אותם הצידה, והכניס לתהילים את הדף שחילקו לילדים, טופס החלטות טובות עליו יחתמו ההורים ויזכה בפרסים ב"ג בעומר. ההחלטות הטובות היו בנוגע לאהבת ישראל, כגון לימוד עם חבר מכיתה נמוכה יותר, עזרה לחבר לשחק עם החברים מבלי להתרגז ולהתקוטט, להזמין חבר לשבת הביתה וכיוצא באלו.

שרו 'עוצו עצה', הרבי מחה כפיים ונשען על הסטענדר. אחר-כך 'אך צדיקים', והרבי זז מהסטענדר ומחא כפיים בחוזקה ובמהירות. חילק מטבעות, ושרו ניגון "כוס של ברכה" וכשיצא הורה ובדרכו להגברת השירה. נסע לביתו ב-18:25 וחזר מביתו ב-19:10. נתן לילד שעבר במדרכה מטבע ואמר לו לשים לצדקה.

היה ילד שהלך רחוק יותר והרבי הגביה ידו להראות לו שיבוא לקחת. הרבי המתין מעט, והילד התקדם יותר, ואז הרבי המשיך עד הקופה והילד כבר הגיע לשם. הרבי גם כן שם בעצמו צדקה, ואמר לילדים 'אָ דאַנק'. יצא למעריב ב-21:30.

(שמעתי שהשבע נכנס חיים ליברמן אל הרבי ושהה 4-שעות).

הרב הולנדר
עובר אצל
הרבי בחלוקת
'לעקאח'

יום רביעי ה' אייר

הגיע מביתו ב-15:10. יצא לתפילת מנחה ב-15:15. הרב דוד הולנדר (נשיא איגוד הרבנים - לשעבר) השתתף בתפילת מנחה ולאחר התפילה הורה הרבי למזכירות שיכנס אליו. הוא שהה עם הרבי בגן-עדן התחתון כחצי שעה. למעריב יצא ב-21:30. בשעה 22:10 נכנס אל הרבי חבר הכנסת יושב ראש אגודת ישראל ר' אברהם שפירא יחד עם בנו, ועם ר' אלימלך נוימן (מנכ"ל מוסדות גור - ארה"ב).

נוימן שהה אצל הרבי עד 23:00, ובנו שהה עד 23:35 וחבר הכנסת שפירא עד 1:45 בלילה. הרבי נסע לביתו ב-2:10. שרו "ווי וואָנט", ובדרכו הורה הרבי כמה פעמים להגברת השירה.

יום חמישי ו' אייר

יצא לקרה"ת ב-10:35.

היום התיקיים כינוס צבאות ה'. הרבי ירד לתפילת מנחה ב-14:05. שרו "ווי וואָנט" ובדרכו הורה להגביר את השירה. באמצע חזרת הש"ץ הסתכל בתהילים שהביא עמו. בתחנון אמר "ג' מדות" והיכה על חזהו. אח"כ אמרו הילדים מילה במילה את ה"ג' מידות" ונשאר לעמוד ושוב הכה על חזהו, ואז התיישב לומר את המשך התחנון בעל-פה. הרבי קירב את ידו למצח, ולא הניח את המרפק על המדף, שנשאר סגור.

אחרי התפילה אמרו הילדים את "ב הפסוקים. אח"כ שרו "ווי וואָנט" והרבי מחה כפיים, ידיו על הסטענדר. אח"כ דיבר שיחה בת ג' חלקים. בתחילה דיבר שהכנס של צבאות ה' חל בימי ספירת העומר, שבהם בכל יום סופרים את העומר מחדש, וזו ההוראה שצריכים להוסיף כל יום בהחלטות טובות ובמעשים טובים.

גַּל עֵינַי

מדוע ביקש דוד המלך שהקב"ה יפקח את עיניו, ואלו סודות תורה כמוסים יתגלו לעתיד לבוא • בכוח הנשמה להפוך את הגשמיות לרוחניות

התורה, שהיא דבר מופלא ונבדל לגמרי, שיתגלה רק לעתיד לבוא.

מעין זה התגלה כבר עכשיו, והם רזין דרזין שהתגלו בתורת הקבלה, ובעומק והרחבה יותר בתורת החסידות. עניינם הוא מעין הגילוי דלעתיד לבוא. וכשם שלעתיד לבוא תתגלה הבחינה היותר עליונה בפנימיות התורה, מעין זה יש גם עתה, בגילוי שהתגלה בתורת הקבלה ובתורת החסידות.

(על-פי מאמר דיבור המתחיל 'צור תעודה' תשי"ט)

"גַּר אֲנֹכִי בְּאֶרֶץ, אֶל תַּסְתֵּר מִפְּנֵי מַצּוֹתֶיךָ."
(פסוק י"ט)

פירש המצודת דוד: "גר אנכי בארץ- הלא אני בארץ כגר הזה שמעט זמן יושב במקום גירותו ושואף הוא אל מקום מולדתו. כן שני חיי מעטים ושואף אני לשוב למקור נשמתי, ולזה אל תסתר ממני פלאי מצוותיך מלהבינם במעט ימי".
הגשמיות היא ארעית וזמנית ואילו הנשמה, שהיא "חלק אלוהה ממזל ממש" (תניא פרק ב'), "נשמה שנתת בי טהורה היא" (נוסח ברכות השחר), נצחית. כאשר מתבוננים בזה, אזי לא רק שהגשמיות אינה מבלבלת את הרוחניות, אלא מכיוון שהרוחניות היא העיקר נמשך ממנה גם בגשמיות, באופן שהגשמיות נעשית רוחנית וקדושה.

זה על דרך מה שנאמר ביעקב אבינו (וישלה לב, ה) "עם לבן גרתי ואחר עד עתה", ופירש רש"י "גרתי בגימטריא תרי"ג. כלומר, עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מצות שמרתי ולא למדתי ממעשיו הרעים". כלומר, למרות שהיו לו (שם, ו) "שור וחמור ועבד ושפחה", ושאר ענייני גשמיות, אך מכיוון שכל אלו היו אצלו באופן של "גרתי" בלבד, דבר זה, לכן "ותרי"ג מצוות שמרתי".

איתא במדרש (ב"ר פנ"ו, ז, פ"ד, ג, ועוד) "אין דור שאין בו כאברהם... כיעקב... כמשה כו". לפי זה מובן, שבכל דור יש צדיקים שמאירה אצלם מעין דרגת האבות, ועל ידם נעשה מתאפשר לכל אחד מישראל להרגיש בקלות שהרוחניות הקשורה לנשמתו היא העיקר בחייו, ואילו העניינים הגשמיים הם רק "גר אנכי בארץ".

(על-פי שיחת ש"פ וישלח תו"מ תשס"ז ח"א ע' 239)

"גַּל עֵינַי וְאֶבְיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ." (פסוק ח')

יש להבין מהי בקשת דוד המלך "גל עיני", שהקב"ה יפקח את עיניו והוא יביט בנפלאות התורה, והרי הסיבה שאין רואים את ה"נפלאות מתורתך" לא נובעת מחסרון אצל הלומד, אלא מכך שה'נפלאות' מטבען מכוסות ונעלמות. היה לו לדוד לבקש שהקב"ה יגלה את ה"נפלאות" בתורה, ולא לפקוח את עיניו!
ביאור הדברים:

ידועים דברי המדרש שקודם מתן תורה גזר הקב"ה ש"השמים שמים לה" והארץ נתן לבני אדם", ובמתן תורה התבטלה הגזירה, ו"התחתונים יעלו לעליונים והעליונים ירדו לתחתונים...".

במקום אחר (לקו"ש חלק ח' ע' 23) מבואר מדוע מקדים המדרש "התחתונים יעלו לעליונים" ל"העליונים ירדו לתחתונים", והרי סדר הדברים התרחש להיפך: קודם "ואני המתחיל" - העליונים ירדו לתחתונים, ואחר-כך התחתונים התעלו לעליונים.

וההסבר: תכלית המטרה של מתן תורה היא שהתחתונים יהיו כלים לגילוי אלוהות, והמשכת האלוקות בהם תהיה מצד עניינם ועל ידי עבודתם. אלא, שבכדי שתוכל להתאפשר עליית התחתונים מעלה, צריכה להיות תחילה ירידת העליונים, שהיא התחלה ונתינת כוח לעליית התחתונים למעלה.

לכן מבקש דוד המלך: "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך", וכונתו היא שהנפלאות לא רק יתגלו מצד עצמן, אלא גם שהקב"ה יזכך את עיניו והוא יוכל לקלוט את הנפלאות שבתורה מצד ענייניו שלו.

(על-פי מאמר ד"ה גל עיני תשל"ז - ספר המאמרים מלוקט חלק שלישי (אדר-סיון) ע' רצא)

המצודת דוד מפרש את הפסוק: "גל עיני - הָאֵר עֵינַי להבין מתורתך דברים נפלאים ומכוסים".

אי אפשר לומר שבקשה זו נאמרה אודות נגלה דתורה, כי מדוע חלק זה נקרא בשם "נפלאות"? וגם, מהי הבקשה "גל עיני", שהעניינים יגלו דבר חדש, והרי חלק הנגלה של התורה ניתן כבר, וצריך רק להתייגע בו.
על כן יש לומר ש"נפלאות מתורתך" מכון לפנימיות

שניים מקרא ואחד תרגום

הכהן וטהרה: ואס'לא תמצא ידה' די ש'ה ולקחה שתיתריום או שני בני יונה אחד לעלה ואחד לחטאת וכפר עליה הכהן וטהרה: ואם לא תשפח ידה כמסת אמרא ותסב תרין שפנינין או תרין בני יונה חד לעלתא וחד לחטאתא וכפר עלה פהנא ותדכי: פ א וידבר יהוה אל'משה ואל'אהרן לאמר: וידבר יהוה אל'משה ואל'אהרן לאמר: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר: ב אדם כ'י'יהיה בעור'בשרו שאת או'ספחת או בהרת והיה בעור'בשרו לנגע צרעת והובא אל'אהרן הכהן או אל'אחד מבניו הכהנים: אדם כ'י'יהיה בעור'בשרו שאת או'ספחת או בהרת והיה בעור'בשרו לנגע צרעת והובא אל'אהרן הכהן או אל'אחד מבניו הכהנים: אגש ארי יהי כמשך בסרה עמקא או עדיא או כהרא ויהי כמשך בסרה למכתש סגירו ויתמי לות אהרן פהנא או לות חד מבנוהי פהנאי: ג וראה הכהן את'הנגע בעור'הבשר ושער בנגע הפך | לכן ומראה הנגע עמק מעור בשרו נגע צרעת הוא וראהו הכהן וטמא אתו: וראה הכהן את'הנגע בעור'הבשר ושער בנגע הפך | לכן ומראה הנגע עמק מעור בשרו נגע צרעת הוא וראהו הכהן וטמא אתו: ויחזי כהנא ית מכתשא כמשך בסרא ושער במכתשא אתהפיד למיתור ויחזי מכתשא עמיק כמשך בסרה מכתש סגירוהא הוא ויחזוה פהנא ויסאב יתה: ד ואם'בהרת לבנה הוא בעור בשרו ועמק אי'מראה מן'העור ושערה לא הפך לבן והסגיר הכהן את'הנגע שבעת ימים: ואם'בהרת לבנה הוא בעור בשרו ועמק אי'מראה מן'העור ושערה לא'הפך לבן והסגיר הכהן את'הנגע שבעת ימים: ואם פהרא חנרא היא כמשך בסרה ועמיק לית מחזקה מן משכא ושערא לא אתהפיד מיתור ויסגר פהנא ית מכתשא שבעא יומין: ה וראהו הכהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעינו לא'פשה הנגע בעור והסגירו הכהן שבעת ימים שנית: וראהו הכהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעינו לא'פשה הנגע בעור והסגירו הכהן שבעת ימים שנית: ויחזוה פהנא ביומא שביעאה וקא מכתשא קם כד תהו לא אוסף מכתשא

א וידבר יהוה אל'משה לאמר: וידבר יהוה אל'משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: ב דבר אל'בני ישראל לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה הטמא: דבר אל'בני ישראל לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה הטמא: מלל עם בני ישראל למימר אתמא ארי תעדי ותליד דכר ותהי מסאבא שבעת יומין כיומי רחוק סוכתה תהי מסאבא: ג וביום השמיני ימול בשר ערלתו: וביום השמיני ימול בשר ערלתו: וביומא תמינאה יגור בסרא דערלתה: ד ושלישים יום ושלישת ימים תשב בדמי טהרה בכל'קדש לא'תגע ואל'המקדש לא תבא עד'מלאת ימו טהרה: ושלישים יום ושלישת ימים תשב בדמי טהרה בכל'קדש לא'תגע ואל'המקדש לא תבא עד'מלאת ימו טהרה: ותלתין ותלתא יומין תיתב בדם דכו בכל קודשא לא תקרב ולמקדשא לא תעול עד משלם יומי דכותה: ה ואם נקבה תלד וטמאה שבעים פנדתה וששים יום וששת ימים תשב על'דמי טהרה: ואם'נקבה תלד וטמאה שבעים פנדתה וששים יום וששת ימים תשב על'דמי טהרה: ואם נקובתא תליד ותהי מסאבא ארבעה עשר פרחוקה ושתיין ושתא יומין תיתב על דם דכו: ו ובמלאת | ימי טהרה לבן או לבת תבאי כבש בן'שנתו לעלה ובן'יונה או'תר לחטאת אל'פתח אהל'מועד אל'הכהן: ובמלאת | ימי טהרה לבן או לבת תבאי כבש בן'שנתו לעלה ובן'יונה או'תר לחטאת אל'פתח אהל'מועד אל'הכהן: ובמשלם יומי דכותה לבא או לברתא פתי אמר כד שמה לעלתא וכר יונה או שפנינא לחטאתא לתרע משפן זמנא לות פהנא: ז והקריבו לפני יהוה וכפר עליה וטהרה ממקד דמיה זאת תורת הילדת לזכר או לנקבה: והקריבו לפני יהוה וכפר עליה וטהרה ממקד דמיה זאת תורת הילדת לזכר או לנקבה: ויקרבנה קדם יי וכפר עלה ותדכי מסואבת דמקא דא אורימא ד'לדמא לדוכרא או לנקובתא: ח ואס'לא תמצא ידה' די ש'ה ולקחה שתיתריום או שני בני יונה אחד לעלה ואחד לחטאת וכפר עליה

וְטָהַר אֶת־הַנֶּגַע כְּלוֹ הַפֶּדָה לְבָן טָהוֹר הוּא: וְרָאָה הַכֹּהֵן
 וְהָיָה כִּסְתָה הַצֹּרֵעַ אֶת־כַּלְבִּישׁוֹ וְטָהַר אֶת־הַנֶּגַע כְּלוֹ
 הַפֶּדָה לְבָן טָהוֹר הוּא: וְיַחְזִי כַהֲנָא וְהָא חֲפַת סְגִירוּתָא יָת
 כָּל בְּסָרָה וְיִדְפִי יָת מִכְתָּשָׁא פְלֵה אֶתְהַפִּיף לְמַחְזוֹר דְּכִי
 הוּא: יד וּבָלוֹם הַרְאֹת כּוֹ בְּשׂוֹר חֵי יִטְמָא: וּבָלוֹם הַרְאֹת
 כּוֹ בְּשׂוֹר חֵי יִטְמָא: וּבִיּוֹמָא דְאַתְחֲזִי בַּה בְּסָרָא חֵיָא יְהִי
 מִסְּאָב: טו וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַבְּשָׂר הַחַי וְיִטְמָא הַבְּשָׂר
 הַחַי טְמֵאָה הוּא צֹרֵעַת הוּא: וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַבְּשָׂר הַחַי
 וְיִטְמָא הַבְּשָׂר הַחַי טְמֵאָה הוּא צֹרֵעַת הוּא: וְיַחְזִי כַהֲנָא יָת
 בְּסָרָא חֵיָא וְיִסְאַבְנֵהּ בְּסָרָא חֵיָא מִסְּאָב הוּא סְגִירוּתָא הוּא:
 טז אִו כִּי יֵשׁוּב הַבְּשָׂר הַחַי וְנִהְפָּד לְלֶבֶן וְכֹא אֶל־
 הַכֹּהֵן: אִו כִּי יֵשׁוּב הַבְּשָׂר הַחַי וְנִהְפָּד לְלֶבֶן וְכֹא
 אֶל־הַכֹּהֵן: או אַרְי יְתוּב בְּסָרָא חֵיָא וְיִתְהַפִּיף לְמַחְזוֹר
 וְיִתְחִי לְוֹת כַּהֲנָא: יז וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה נִהְפָּד הַנֶּגַע
 לְלֶבֶן וְטָהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע טָהוֹר הוּא: וְרָאָה הַכֹּהֵן
 וְהָיָה נִהְפָּד הַנֶּגַע לְלֶבֶן וְטָהַר הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע טָהוֹר הוּא:
 יח וְיַחְזוּהָ כַהֲנָא וְהָא אֶתְהַפִּיף מִכְתָּשָׁא לְמַחְזוֹר וְיִדְפִי כַהֲנָא
 יָת מִכְתָּשָׁא דְכִי הוּא: פ יִה וּבְשָׂר פִּי־יְהִיָּה בּוֹ־כַעֲרוֹ
 שְׁחִין וְנִרְפָּא: וּבְשָׂר פִּי־יְהִיָּה בּוֹ־כַעֲרוֹ שְׁחִין וְנִרְפָּא:
 וּבְסָרָא אַרְי יְהִי בַּה בְּמִשְׁכַּה שְׁחָנָא וְיִתְחִי: יט וְהָיָה
 בְּמִקּוֹם הַשְּׁחִין שְׂאֵת לְבָנָה אִו כַּהֲרַת לְבָנָה אֲדַמְדָּמַת
 וְנִרְאָה אֶל־הַכֹּהֵן: וְהָיָה בְּמִקּוֹם הַשְּׁחִין שְׂאֵת לְבָנָה אִו
 כַּהֲרַת לְבָנָה אֲדַמְדָּמַת וְנִרְאָה אֶל־הַכֹּהֵן: וְיִהִי בְּאַתֵּר
 שְׁחָנָא עֲמָקָא סְחָרָא אִו בְּהָרָא סְחָרָא סְמָקָא וְיִתְחִי
 לְכַהֲנָא: כ וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה מִרְאָהּ שְׁפָל מִן־הָעוֹר
 וְשַׁעֲרָה הַפֶּדָה לְבָן וְיִטְמָא הַכֹּהֵן נֶגַע־צֹרֵעַת הוּא בְּשַׁחִין
 פְּרָחָה: וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה מִרְאָהּ שְׁפָל מִן־הָעוֹר וְשַׁעֲרָה
 הַפֶּדָה לְבָן וְיִטְמָא הַכֹּהֵן נֶגַע־צֹרֵעַת הוּא בְּשַׁחִין פְּרָחָה:
 יח וְיַחְזִי כַהֲנָא וְהָא מְחַזְקָא מִפִּיָּד מִן מִשְׁכָּא וְשַׁעֲרָה
 אֶתְהַפִּיף לְמַחְזוֹר וְיִסְאַבְנֵהּ כַּהֲנָא מִכְתָּשׁ סְגִירוּתָא הִיא
 בְּשַׁחִין סְגִיָּתָא: כא וְאִם א יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן וְהָיָה אִין־פְּהַ
 שַׁעֲרָה לְבָן וְשַׁפְּלָה אִינְנָה מִן־הָעוֹר וְהִיא כַּהֲה וְהַסְגִירוֹ
 הַכֹּהֵן שְׁבַעַת יָמִים: וְאִם א יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן וְהָיָה אִין־פְּהַ
 שַׁעֲרָה לְבָן וְשַׁפְּלָה אִינְנָה מִן־הָעוֹר וְהִיא כַּהֲה וְהַסְגִירוֹ
 הַכֹּהֵן שְׁבַעַת יָמִים: וְאִם יַחְזוּהָ כַהֲנָא וְהִיא לִית בַּה שַׁעֲרָה
 חָזַר וּמִכִּכָּא לִיתְהָא מִן מִשְׁכָּא וְהִיא עֲמָא וְיִסְגְּרָנָה כַּהֲנָא

בְּמִשְׁכָּא וְיִסְגְּרָנָה כַּהֲנָא שְׂבַעַת יוֹמִין תְּנִינֹת: ו וְרָאָה
 הַכֹּהֵן אִתּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי שְׁנִית וְהָיָה כִּתְה הַנֶּגַע
 וְלֹא־פָּשָׂה הַנֶּגַע כְּעוֹר וְטָהַרוּ הַכֹּהֵן מִסְּפַחַת הוּא
 וְכַכֶּם בְּגִדָיו וְטָהַר: וְרָאָה הַכֹּהֵן אִתּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי שְׁנִית
 וְהָיָה כִּתְה הַנֶּגַע וְלֹא־פָּשָׂה הַנֶּגַע כְּעוֹר וְטָהַרוּ הַכֹּהֵן
 מִסְּפַחַת הוּא וְכַכֶּם בְּגִדָיו וְטָהַר: וְיַחְזִי כַהֲנָא יָתָה בִּיּוֹמָא
 שְׂבִיעֵיָה תְּנִינֹת וְהָא עֲמָא מִכְתָּשָׁא וְלֹא אוֹסֵף מִכְתָּשָׁא
 בְּמִשְׁכָּא וְיִדְכָנָה כַּהֲנָא עֲדִיתָא הִיא וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי
 וְיִדְפִי: ז וְאִם־פָּשָׂה תְּפִשָׁה הַמִּסְּפַחַת בְּעוֹר אַחֲרֵי
 הַרְאֹתוֹ אֶל־הַכֹּהֵן לְטַהַרְתּוֹ וְנִרְאָה שְׁנִית אֶל־הַכֹּהֵן:
 זא־מִפְּשָׁה תְּפִשָׁה הַמִּסְּפַחַת בְּעוֹר אַחֲרֵי הַרְאֹתוֹ אֶל־הַכֹּהֵן
 לְטַהַרְתּוֹ וְנִרְאָה שְׁנִית אֶל־הַכֹּהֵן: זא־אִם־פָּשָׁה תוֹסֵף
 עֲדִיתָא בְּמִשְׁכָּא בְּתֵר דְאַתְחֲזִי לְכַהֲנָא לְדַכּוּתָהּ וְיִתְחִי
 תְּנִינֹת לְכַהֲנָא: ח וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה פְּשָׁתָה מִסְּפַחַת
 בְּעוֹר וְיִטְמָא הַכֹּהֵן צֹרֵעַת הוּא: וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה
 פְּשָׁתָה מִסְּפַחַת בְּעוֹר וְיִטְמָא הַכֹּהֵן צֹרֵעַת הוּא: וְיַחְזִי
 כַהֲנָא וְהָא אוֹסֵפַת עֲדִיתָא בְּמִשְׁכָּא וְיִסְאַבְנֵהּ כַּהֲנָא
 סְגִירוּתָא הִיא: פ ט נֶגַע צֹרֵעַת כִּי תִהְיֶה בְּאֲדָם וְהוּכָא
 אֶל־הַכֹּהֵן: נֶגַע צֹרֵעַת כִּי תִהְיֶה בְּאֲדָם וְהוּכָא אֶל־הַכֹּהֵן:
 מִכְתָּשׁ סְגִירוֹ אַרְי תְּהִי בְּאַנְשָׁא וְיִתְחִי לְוֹת כַּהֲנָא: י וְרָאָה
 הַכֹּהֵן וְהָיָה שְׂאֵת־לְבָנָה בְּעוֹר וְהִיא הַפְּכָה שַׁעֲרָה לְבָן
 וּמְחִית בְּשׂוֹר חֵי בְּשָׂאת: וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה שְׂאֵת־לְבָנָה
 בְּעוֹר וְהִיא הַפְּכָה שַׁעֲרָה לְבָן וּמְחִית בְּשׂוֹר חֵי בְּשָׂאת: וְיַחְזִי
 כַהֲנָא וְהָא עֲמָקָא סְחָרָא מִשְׁכָּא וְהִיא הַפְּכַת שַׁעֲרָה לְחִזוֹ
 וְרָשָׁם בְּסָרָא חֵיָתָא בְּעִמְקָתָא: יא צֹרֵעַת נוֹשְׁנַת הוּא
 בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וְיִטְמָא הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרָנָה כִּי טְמֵאָה הוּא:
 צֹרֵעַת נוֹשְׁנַת הוּא בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וְיִטְמָא הַכֹּהֵן לֹא יִסְגְּרָנָה
 כִּי טְמֵאָה הוּא: סְגִירוּתָא עֲמִיקָא הִיא בְּמִשְׁכָּא בְּסָרָה וְיִסְאַבְנֵהּ
 כַּהֲנָא לֹא יִסְגְּרָנָה אַרְי מִסְּאָב הוּא: יב וְאִם־פְּרוּחַ תְּפָרַח
 הַצֹּרֵעַת בְּעוֹר וְכִסְתָּה הַצֹּרֵעַת אֶת כָּל־עוֹר הַנֶּגַע
 מִרְאִשׁוֹ וְעַד־רִגְלָיו לְכָל־מִרְאָה עֵינֵי הַכֹּהֵן: וְאִם־פְּרוּחַ
 תְּפָרַח הַצֹּרֵעַת בְּעוֹר וְכִסְתָּה הַצֹּרֵעַת אֶת כָּל־עוֹר הַנֶּגַע
 מִרְאִשׁוֹ וְעַד־רִגְלָיו לְכָל־מִרְאָה עֵינֵי הַכֹּהֵן: וְאִם מִסְּגָא
 תְּסָגִי סְגִירוּתָא בְּמִשְׁכָּא וְתַחֲפִי סְגִירוּתָא יָת כָּל מִשְׁכָּא
 מִכְתָּשָׁא מְרִישָׁה וְעַד רִגְלוּהִי לְכָל חִיזוֹ עֵינֵי כַהֲנָא:
 יג וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה כִּסְתָה הַצֹּרֵעַת אֶת־כַּלְבִּישׁוֹ

המכּוּה הוא: ואם באתרְהָא קמת בְּהִרְמָא לָא אוּסְפַת
בְּמִשְׁכָּא וְהִיא עֲמִיא עֲמִק כְּנָאָה הִיא וְיִדְכַנְהָ כְּנָא אָרִי
רְשִׁם כְּנָאָה הִיא: פ כַּט וְאִישׁ אִו אִשָּׁה כִּי־יִהְיֶה כּוּ נִגְע
בְּרֹאשׁ אִו בּוֹקֵן: וְאִישׁ אִו אִשָּׁה כִּי־יִהְיֶה כּוּ נִגְע בְּרֹאשׁ
אִו בּוֹקֵן: וְיִגְבֵר אִו אֲתַמָּא אָרִי יְהִי בַּה מְכַתְּשָׁא בְּרִישָׁא אִו
בְּדַקָּן: ל וְרֹאָה הַכְּהֵן אֲתִי־הִנְנֵעַ וְהִנְה מְרֹאָהוּ עֲמִק
מִן־הַעֲוֹר וְכוּ שְׁעֵר צָהֵב דֵּק וְטִמְאָא אֲתֹו הַכְּהֵן נִתְק
הִוּא צִרְעַת הַרְאֵשׁ אִו הַזְּקֵן הִוּא: וְרֹאָה הַכְּהֵן אֲתִי־הִנְנֵעַ
וְהִנְה מְרֹאָהוּ עֲמִק מִן־הַעֲוֹר וְכוּ שְׁעֵר צָהֵב דֵּק וְטִמְאָא אֲתֹו
הַכְּהֵן נִתְק הִוּא צִרְעַת הַרְאֵשׁ אִו הַזְּקֵן הִוּא: וְיַחְזִי כְּהֵנָּא
יְת מְכַתְּשָׁא וְהָא מְחֻזְהִי עֲמִיק מִן מְשַׁכָּא וְבַה שְׁעֵר סְמִק
דְּעֵדֵק וְיִסְאֵב יְתַה כְּהֵנָּא נִתְקָא הִוּא סְגִירוּת רִישָׁא אִו
דְּקָנָא הִוּא: לֹא וְכִי־רֹאָה הַכְּהֵן אֲתִי־נִגְעַ הַנְּתֵק וְהִנְה
אִין־מְרֹאָהוּ עֲמִק מִן־הַעֲוֹר וְשְׁעֵר שְׁחַר אִין בּוּ וְהַסְּגִיר
הַכְּהֵן אֲתִי־נִגְעַ הַנְּתֵק שְׁבַעַת יָמִים: וְכִי־רֹאָה הַכְּהֵן
אֲתִי־נִגְעַ הַנְּתֵק וְהִנְה אִין־מְרֹאָהוּ עֲמִק מִן־הַעֲוֹר וְשְׁעֵר
שְׁחַר אִין בּוּ וְהַסְּגִיר הַכְּהֵן אֲתִי־נִגְעַ הַנְּתֵק שְׁבַעַת יָמִים:
וְאָרִי יַחְזִי כְּהֵנָּא יְת מְכַתְּשׁ נִתְקָא וְהָא לִית מְחֻזְהִי עֲמִיק
מִן מְשַׁכָּא וְשְׁעֵר אָפֶס לִית בַּה וְיִסְגֵר כְּהֵנָּא יְת מְכַתְּשׁ
נִתְקָא שְׁבַעַת יוֹמִין: לֹב וְרֹאָה הַכְּהֵן אֲתִי־הִנְנֵעַ בְּיוֹם
הַשְּׁבִיעִי וְהִנְה לֹא־פְשָׁה הַנְּתֵק וְלֹא־יְהִי כּוּ שְׁעֵר צָהֵב
וּמְרֹאָה הַנְּתֵק אִין עֲמִק מִן־הַעֲוֹר: וְרֹאָה הַכְּהֵן אֲתִי־
הִנְנֵעַ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהִנְה לֹא־פְשָׁה הַנְּתֵק וְלֹא־יְהִי כּוּ
שְׁעֵר צָהֵב וּמְרֹאָה הַנְּתֵק אִין עֲמִק מִן־הַעֲוֹר: וְיַחְזִי כְּהֵנָּא
יְת מְכַתְּשָׁא בְּיוֹמָא שְׁבִיעֵאָה וְהָא לָא אוּסְפַת נִתְקָא וְלֹא
יְהִי בַּה שְׁעֵר סְמִק וְיַחְזִי נִתְקָא לִית עֲמִיק מִן מְשַׁכָּא:
לג וְהַתְּגַלְחָ וְאֲתִי־הַנְּתֵק לֹא יִגְלַח וְהַסְּגִיר הַכְּהֵן אֲתִי־
הַנְּתֵק שְׁבַעַת יָמִים שְׁנִית: וְהַתְּגַלְחָ וְאֲתִי־הַנְּתֵק לֹא יִגְלַח
וְהַסְּגִיר הַכְּהֵן אֲתִי־הַנְּתֵק שְׁבַעַת יָמִים שְׁנִית: וְיִגְלַח סְחָרְנִי
נִתְקָא וְדַעַם נִתְקָא לֹא יִגְלַח וְיִסְגֵר כְּהֵנָּא יְת נִתְקָא שְׁבַעַת
יוֹמִין תְּנִינְתּוּ: לד וְרֹאָה הַכְּהֵן אֲתִי־הַנְּתֵק בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי
וְהִנְה לֹא־פְשָׁה הַנְּתֵק עֲוֹר וּמְרֹאָהוּ אִינְנֵו עֲמִק
מִן־הַעֲוֹר וְטַהַר אֲתֹו הַכְּהֵן וְכַבְּסֵן בְּגָדֵי וְטַהַר: וְרֹאָה
הַכְּהֵן אֲתִי־הַנְּתֵק בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהִנְה לֹא־פְשָׁה הַנְּתֵק עֲוֹר
וּמְרֹאָהוּ אִינְנֵו עֲמִק מִן־הַעֲוֹר וְטַהַר אֲתֹו הַכְּהֵן וְכַבְּסֵן בְּגָדֵי
וְטַהַר: וְיַחְזִי כְּהֵנָּא יְת נִתְקָא בְּיוֹמָא שְׁבִיעֵאָה וְהָא לָא

שְׁבַעַת יוֹמִין: כב וְאִם־פְּשָׁה תְּפִשָׁה בְּעֹר וְטִמְאָא הַכְּהֵן
אֲתֹו נִגְע הִוּא: ואם־פְּשָׁה תְּפִשָׁה בְּעֹר וְטִמְאָא הַכְּהֵן אֲתֹו
נִגְע הִוּא: ואם אוּסְפַת תּוּסַף בְּמִשְׁכָּא וְיִסְאֵב כְּהֵנָּא יְתַה
מְכַתְּשָׁא הִיא: כג וְאִם־תְּחַתִּיָּה תַעְמֹוד הַבְּהֵרֵת לָא
פְּשָׁתַּה צִרְבַת הַשְּׁחִין הִוּא וְטַהַרוּ הַכְּהֵן: ואם־תְּחַתִּיָּה
תַעְמֹוד הַבְּהֵרֵת לָא פְּשָׁתַּה צִרְבַת הַשְּׁחִין הִוּא וְטַהַרוּ
הַכְּהֵן: ואם באתרְהָא קמת בְּהִרְמָא לָא אוּסְפַת רְשִׁם
שְׁחָנָא הִיא וְיִדְכַנְהָ כְּנָא: ס
שני כד או בְּשֵׁר כִּי־יִהְיֶה בְּעֹר מְכֻת־אֵשׁ וְהִיתָּה מַחִית
הַמְּכֻוּה בְּהֵרֵת לְכַנְה אֲדַמְדַּמַת אִו לְכַנְה: אִו בְּשֵׁר
כִּי־יִהְיֶה בְּעֹר מְכֻת־אֵשׁ וְהִיתָּה מַחִית הַמְּכֻוּה בְּהֵרֵת
לְכַנְה אֲדַמְדַּמַת אִו לְכַנְה: או בסְרָא אָרִי יְהִי בְּמִשְׁכָּה
כְּנָאָה דְנִוּר וְתַהִי רְשִׁם כְּנָאָה בְּהֵרָא חֹורָא סְמִקָּא אִו
חֹורָא: כה וְרֹאָה אֲתֹהּ הַכְּהֵן וְהִנְה נִהַפְדֵּי שְׁעֵר לְכֵן
בְּבִהֵרֵת וּמְרֹאָה עֲמִק מִן־הַעֲוֹר צִרְעַת הִוּא בְּמְכֻוּה
פְּרַחַה וְטִמְאָא אֲתֹו הַכְּהֵן נִגְעַ צִרְעַת הִוּא: וְרֹאָה אֲתֹהּ
הַכְּהֵן וְהִנְה נִהַפְדֵּי שְׁעֵר לְכֵן בְּבִהֵרֵת וּמְרֹאָה עֲמִק מִן־הַעֲוֹר
צִרְעַת הִוּא בְּמְכֻוּה פְּרַחַה וְטִמְאָא אֲתֹו הַכְּהֵן נִגְעַ צִרְעַת
הִוּא: וְיַחְזִי יְתַה כְּהֵנָּא וְהָא אֲתַמְסִיף שְׁעֵר חֹור בְּבִהֵרְמָא
וּמְחֻזְהָא עֲמִיק מִן מְשַׁכָּא סְגִירוּתָא הִיא כְּכֹנָאָה סְגִיָּה
וְיִסְאֵב יְתַה כְּהֵנָּא מְכַתְּשׁ סְגִירוּתָא הִיא: כו ואם | וְרֹאָנְה
הַכְּהֵן וְהִנְה אִין־בְּבִהֵרֵת שְׁעֵר לְכֵן וְשִׁפְלָה אִינְנֵה
מִן־הַעֲוֹר וְהִוּא כְּהָה וְהַסְּגִירוּ הַכְּהֵן שְׁבַעַת יָמִים:
ואם | וְרֹאָנְה הַכְּהֵן וְהִנְה אִין־בְּבִהֵרֵת שְׁעֵר לְכֵן וְשִׁפְלָה
אִינְנֵה מִן־הַעֲוֹר וְהִוּא כְּהָה וְהַסְּגִירוּ הַכְּהֵן שְׁבַעַת יָמִים:
ואם יַחְזִינְה כְּהֵנָּא וְהָא לִית בְּבִהֵרְמָא שְׁעֵר חֹור וּמְכִיכָא
לִיתְקָא מִן מְשַׁכָּא וְהִיא עֲמִיא וְיִסְגֵרְנָה כְּהֵנָּא שְׁבַעַת
יוֹמִין: כז וְרֹאָהוּ הַכְּהֵן בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי אִם־פְּשָׁה תְּפִשָׁה
בְּעֹר וְטִמְאָא הַכְּהֵן אֲתֹו נִגְעַ צִרְעַת הִוּא: וְרֹאָהוּ הַכְּהֵן
בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי אִם־פְּשָׁה תְּפִשָׁה בְּעֹר וְטִמְאָא הַכְּהֵן אֲתֹו
נִגְעַ צִרְעַת הִוּא: וְיַחְזִינְה כְּהֵנָּא בְּיוֹמָא שְׁבִיעֵאָה אִם
אוּסְפַת תּוּסַף בְּמִשְׁכָּא וְיִסְאֵב כְּהֵנָּא יְתַה מְכַתְּשׁ סְגִירוּתָא
הִיא: כח וְאִם־תְּחַתִּיָּה תַעְמֹוד הַבְּהֵרֵת לֹא־פְּשָׁתַּה בְּעֹר
וְהִוּא כְּהָה שְׁאֵת הַמְּכֻוּה הִוּא וְטַהַרוּ הַכְּהֵן כִּי־צִרְבַת
הַמְּכֻוּה הִוּא: ואם־תְּחַתִּיָּה תַעְמֹוד הַבְּהֵרֵת לֹא־פְּשָׁתַּה
בְּעֹר וְהִוּא כְּהָה שְׁאֵת הַמְּכֻוּה הִוּא וְטַהַרוּ הַכְּהֵן כִּי־צִרְבַת

כמראה צרעת עור בשׂר: ויחזי יתה כהנא והא עמיק
מכתשא חורא סמקא בקרחותה או בגלושתה כמחזי
סגירותא משוך בסרא: מד איש צרוע הוא טמא הוא
טמא וטמאנו הכהן בראשו נגעו: איש צרוע הוא טמא
הוא טמא וטמאנו הכהן בראשו נגעו: גבר סגיר הוא
מסאב הוא סאבא וסאבגה כהנא ברישה מכתשה:
מה והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמיום וראשו
יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא | טמא יקרא:
והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמיום וראשו יהיה
פרוע ועל שפם יעטה וטמא | טמא יקרא: וסגירא די בה
מכתשא לבושהי יהון מבועין ורישה יהי פרוע ועל
שפם כאבלא יתעשך ולא תסתאבון ולא תסתאבון יקרי:
מו פל ימי אשר הנגע בו וטמא טמא הוא בדר ישב
מחוץ למחנה מושבו: פל ימי אשר הנגע בו וטמא טמא
הוא בדר ישב מחוץ למחנה מושבו: כל יומי די מכתשא
בה יהי מסאב מסאב הוא בלחודויה ייתב מכרא
למשריתא מותבה: ס מ והבגד פיהיה בו נגע צרעת
בבגד זכור או בבגד פשתים: והבגד פיהיה בו נגע
צרעת בבגד זכור או בבגד פשתים: ולבושא ארי יהי בה
מכתש סגירו בלבוש עמר או בלבוש פתן: מה או בשתלי
או בערב לפשתים ולצמר או בעור או בכל מלאכת
עור: או בשתלי או בערב לפשתים ולצמר או בעור או
בכל מלאכת עור: או בשתאי או בערבא לכתנא ולעמר
או במשפא או בכל עבד משוך: מט והיה הנגע ירקרק |
או אדמדם בבגד או בעור או בשתלי או בערב או
בכל פלי עור נגע צרעת הוא והראה את הכהן: והיה
הנגע ירקרק | או אדמדם בבגד או בעור או בשתלי
או בערב או בכל פלי עור נגע צרעת הוא והראה
את הכהן: ויהי מכתשא רוק או סמוק בלבושא או
במשפא או בשתאי או בערבא או בכל מאן דמשוך
מכתש סגירותא הוא ויתחזי לכהנא: נ וראה הכהן
את הנגע והסגיר את הנגע שבעת ימים: וראה הכהן
את הנגע והסגיר את הנגע שבעת ימים: ויחזי כהנא ית
מכתשא וסגיר ית מכתשא שבעת יומין: נא וראה
את הנגע ביום השביעי כפפשה הנגע בבגד או
בשתלי או בערב או בעור לכל אשר יעשה העור

אוסף נתקא במשפא ומחזוהי ליתוהי עמיק מן משפא
וידפי יתה כהנא ויצבע לבושהי וידפי: לה ואם פשה
יפשה הנתק בעור אחרי טהרתו: ואם פשה יפשה
הנתק בעור אחרי טהרתו: ואם אוספא יוסף נתקא
במשפא פתר דכותה: לו וראהו הכהן והנה פשה הנתק
בעור לא יבקר הכהן לשער הצהב טמא הוא: וראהו
הכהן והנה פשה הנתק בעור לא יבקר הכהן לשער
הצהב טמא הוא: ויחזנה כהנא והא אוסף נתקא במשפא
לא יבקר כהנא לשער סמק מסאב הוא: לו ואם בעיניו
עמד הנתק ושער שחר צמחו בו נרפא הנתק טהור
הוא וטהרו הכהן: ואם בעיניו עמד הנתק ושער שחר
צמחו בו נרפא הנתק טהור הוא וטהרו הכהן: ואם כד
תה קם נתקא ושער אכס צמח בה אפסי נתקא דכי הוא
וידכנה כהנא: ס לה ואיש או אישה פיהיה בעור
בשרם בהרת בהרת לבנת: ואיש או אישה פיהיה
בעור בשרם בהרת בהרת לבנת: וגבר או אמתא ארי יהי
כמשוך בסרחון כהן כהן חורן: לט וראה הכהן והנה
בעור בשרם בהרת פהות לבנת פתק הוא פרח בעור
טהור הוא: וראה הכהן והנה בעור בשרם בהרת פהות
לבנת פתק הוא פרח בעור טהור הוא: ויחזי כהנא והא
כמשוך בסרחון כהן עמין חורן כהנא הוא סגי במשפא
דכי הוא: ס
שליש מ ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא:
ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא: וגבר ארי יפר
שער רישה קרח הוא דכי הוא: מא ואם מפאת פניו
ימרט ראשו גבח הוא טהור הוא: ואם מפאת פניו
ימרט ראשו גבח הוא טהור הוא: ואם מלקבל אפוהי
יפר שער רישה גלוש הוא דכי הוא: מב וכי יהיה
בקרחת או בגבחת נגע לבן אדמדם צרעת פרחת
הוא בקרחתו או בגבחתו: וכי יהיה בקרחת או בגבחת
נגע לבן אדמדם צרעת פרחת הוא בקרחתו או בגבחתו:
נארי יהי בקרחותה או בגלושתה מכתש חור סמוק
סגירות סגיא היא בקרחותה או בגלושתה: מג וראה
אתו הכהן והנה שאת הנגע לבנה אדמדם בקרחתו
או בגבחתו כמראה צרעת עור בשׂר: וראה אתו הכהן
והנה שאת הנגע לבנה אדמדם בקרחתו או בגבחתו

וְאִם רָאָה הִכְהֵן וְהִנֵּה פָתָה הִנְנֵעַ אַחֲרֵי הַכֶּפֶס אֲתוֹ וְקָרַע אֹתוֹ מִן־הַבֶּגֶד אוֹ מִן־הָעוֹר אוֹ מִן־הַשְּׂתִי אוֹ מִן־הָעֶרְב: וְאִם חָזָא כְהֵנָּה וְהָא עָמִיא מִכְתָּשָׁא בְּתַר דְּתַרְוֵי יְתֵה וְיֻבֵעַ יְתֵה מִן לְבוּשָׁא אוֹ מִן מַשְׂכָּא אוֹ מִן שְׂתִיָּא אוֹ מִן עֶרְבָא: וְאִם־תִּרְאֶה עוֹד בְּבִגְדֵי אוֹ־בְשֵׁתֵי אוֹ־בְעֶרְבֵי אוֹ בְּכָל־כְּלִי־עוֹר פִּרְחַת הוּא בְּאִשׁ תִּשְׂרָפְנוּ אֶת אֲשֵׁרֵיכֶם הִנְנֵעַ: וְאִם־תִּרְאֶה עוֹד בְּבִגְדֵי אוֹ־בְשֵׁתֵי אוֹ־בְעֶרְבֵי אוֹ בְּכָל־כְּלִי־עוֹר פִּרְחַת הוּא בְּאִשׁ תִּשְׂרָפְנוּ אֶת אֲשֵׁרֵיכֶם הִנְנֵעַ: וְאִם תִּתְחַזֵּי עוֹד בְּלְבוּשָׁא אוֹ בְּשֵׁתִיָּא אוֹ בְּעֶרְבָא אוֹ בְּכָל מֵאן דְּמִשְׂךְ סִגְיָא הִיא בְּנוּרָא תוֹקְדָנָה יְת דִּי בַּהּ מִכְתָּשָׁא: נָה וְהַבֶּגֶד אוֹ־הַשְּׂתִי אוֹ־הָעֶרְבֵי אוֹ־כְלִי־כְלִי הָעוֹר אֲשֶׁר תִּכְבֹּס וְכָר מֵהֶם הִנְנֵעַ וְכַפֵּס שְׁנִית וְטָהַר: וְהַבֶּגֶד אוֹ־הַשְּׂתִי אוֹ־הָעֶרְבֵי אוֹ־כְלִי־כְלִי הָעוֹר אֲשֶׁר תִּכְבֹּס וְכָר מֵהֶם הִנְנֵעַ וְכַפֵּס שְׁנִית וְטָהַר: וְלְבוּשָׁא אוֹ שְׂתִיָּא אוֹ עֶרְבָא אוֹ כָּל מֵאן דְּמִשְׂךְ דִּי יִתְחַזֵּר וְיַעֲדֵי מִנְהוֹן מִכְתָּשָׁא וְיִצְטַבַּע תְּנַיִנֵת וְיִדְכֵי: נָה זֹאת תוֹרַת נְנַע־צִרְעַת בְּגַד הַצֹּמֵר | אוֹ הַפְּשֻׁטִים אוֹ הַשְּׂתִי אוֹ הָעֶרְבֵי אוֹ כְּלִי־עוֹר לְטָהַר אוֹ לְטַמְאוּ: זֹאת תוֹרַת נְנַע־צִרְעַת בְּגַד הַצֹּמֵר | אוֹ הַפְּשֻׁטִים אוֹ הַשְּׂתִי אוֹ הָעֶרְבֵי אוֹ כְּלִי־עוֹר לְטָהַר אוֹ לְטַמְאוּ: דָּא אֹרִיתָא דְּמִכְתָּשׁ סִגְרִי בְּלְבוּשׁ עֶמֶר אוֹ כְּתָנָא אוֹ שְׂתִיָּא אוֹ עֶרְבָא אוֹ כָּל מֵאן דְּמִשְׂךְ לְדִפְיוּתָהּ אוֹ לְסַבּוּתָהּ: פ פ פ ס"ו פּוּקוּסִים בְּנִי"ה סִימָן.

א וְיִדְבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְיִדְבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמְלִיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵי: ב זֹאת תְּהִיֶה תוֹרַת הַמְצֻרֵעַ בְּיוֹם טְהַרְתּוֹ וְהוּבָא אֶל־הַכֹּהֵן: זֹאת תְּהִיֶה תוֹרַת הַמְצֻרֵעַ בְּיוֹם טְהַרְתּוֹ וְהוּבָא אֶל־הַכֹּהֵן: דָּא תְּהִי אֹרִיתָא דְּסִגְיָא בְּיּוֹמָא דְּדִכּוּתָהּ וְיִתְמִי לְנֵת כְּהֵנָּה: ג וְיִצְא הַכֹּהֵן אֶל־מַחֲוִין לְמַחְנֵה וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה נִרְפָּא נְנַע־הַצִּרְעַת מִן־הַצֹּמֵר: וְיִצְא הַכֹּהֵן אֶל־מַחֲוִין לְמַחְנֵה וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה נִרְפָּא נְנַע־הַצִּרְעַת מִן־הַצֹּמֵר: וְיִפּוּק כְּהֵנָּה לְמַבְרָא לְמִשְׂרִיתָא וְיִחַזֵּי כְּהֵנָּה וְהָא אִתְּסִי מִכְתָּשׁ סִגְרִיּוּתָא מִן סִגְרִיא: ד וְיִצְוֶה הַכֹּהֵן וְלָקַח לְמַטְהַר שְׂתֵי־צִפְרִים חַיִּים טָהוֹרִים וְעֵץ אֲרֵז וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְאֹזֶב: וְיִצְוֶה הַכֹּהֵן וְלָקַח לְמַטְהַר שְׂתֵי־צִפְרִים חַיִּים טָהוֹרִים וְעֵץ אֲרֵז וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְאֹזֶב: וְיִפּוּק כְּהֵנָּה וְיִפּוּק דְּמַדְבֵי תְּרַתִּין

לְמִלְאֲכָה צִרְעַת מִמְאֵרַת הִנְנֵעַ טַמְאָ הוּא: וְרָאָה אֲתִיהִנְנֵעַ בְּיוֹם הַשְּׂבִיעִי כִּי־פָשָׂה הִנְנֵעַ בְּבִגְדֵי אוֹ־בְשֵׁתֵי אוֹ־בְעֶרְבֵי אוֹ עוֹר לְכָל אֲשֵׁר־יַעֲשֶׂה הָעוֹר לְמִלְאֲכָה צִרְעַת מִמְאֵרַת הִנְנֵעַ טַמְאָ הוּא: וְיִחַזֵּי יְת מִכְתָּשָׁא בְּיּוֹמָא שְׂבִיעָאָה אֲרִי אוֹסְף מִכְתָּשָׁא בְּלְבוּשָׁא אוֹ בְּשֵׁתִיָּא אוֹ בְּעֶרְבָא אוֹ בְּמַשְׂכָּא לְכָל דִּי יִתְעַבַּד מַשְׂכָּא לְעַבִּידָא סִגְרִיּוּת מַחְזָרָא מִכְתָּשָׁא מְסַבָּ הוּא: ג וְשָׂרְף אֲתִיהִבְגֵּד אוֹ אֲתִיהִשְׂתִי | אוֹ אֲתִיהִעֶרְבֵי בְּצֹמֵר אוֹ בְּפְשֻׁטִים אוֹ אֲתִי־כְלִי־כְלִי הָעוֹר אֲשֵׁר־יְהִיָּה כּוֹ הִנְנֵעַ כִּי־צִרְעַת מִמְאֵרַת הוּא בְּאִשׁ תִּשְׂרָף: וְשָׂרְף אֲתִיהִבְגֵּד אוֹ אֲתִיהִשְׂתִי | אוֹ אֲתִיהִעֶרְבֵי בְּצֹמֵר אוֹ בְּפְשֻׁטִים אוֹ אֲתִי־כְלִי־כְלִי הָעוֹר אֲשֵׁר־יְהִיָּה כּוֹ הִנְנֵעַ כִּי־צִרְעַת מִמְאֵרַת הוּא בְּאִשׁ תִּשְׂרָף: וְיֻזְקִיד יְת לְבוּשָׁא אוֹ יְת שְׂתִיָּא אוֹ יְת עֶרְבָא בְּעֶמְרָא אוֹ כְּתָנָא אוֹ יְת כָּל מֵאן דְּמִשְׂךְ דִּי יְהִי בַּהּ מִכְתָּשָׁא אֲרִי סִגְרִיּוּת מַחְזָרָא הִיא בְּנוּרָא תְּתוּקָד: ג וְאִם רָאָה הִכְהֵן וְהִנֵּה לֹא־פָשָׂה הִנְנֵעַ בְּבִגְדֵי אוֹ בְּשֵׁתֵי אוֹ בְּעֶרְבֵי אוֹ בְּכָל־כְּלִי־עוֹר: וְאִם רָאָה הִכְהֵן וְהִנֵּה לֹא־פָשָׂה הִנְנֵעַ בְּבִגְדֵי אוֹ בְּשֵׁתֵי אוֹ בְּעֶרְבֵי אוֹ בְּכָל־כְּלִי־עוֹר: וְאִם יִחַזֵּי כְּהֵנָּה וְהָא לֹא אוֹסְף מִכְתָּשָׁא בְּלְבוּשָׁא אוֹ בְּשֵׁתִיָּא אוֹ בְּעֶרְבָא אוֹ בְּכָל מֵאן דְּמִשְׂךְ: נָה וְיִצְוֶה הַכֹּהֵן וְכַבֵּסוּ אֶת אֲשֵׁרֵיכֶם הִנְנֵעַ וְהַסְגִּירוּ שְׂבַע־יָמִים שְׁנִית: וְיִצְוֶה הַכֹּהֵן וְכַבֵּסוּ אֶת אֲשֵׁרֵיכֶם הִנְנֵעַ וְהַסְגִּירוּ שְׂבַע־יָמִים שְׁנִית: וְיִפְקַד כְּהֵנָּה וְיִתְחַזֵּי יְת דִּי בַּהּ מִכְתָּשָׁא וְיִסְגְּרָנָה שְׂבַע־יָמִים תְּנַיִנֵת:

וכֵּי נָה וְרָאָה הַכֹּהֵן אַחֲרָי | הַכֶּפֶס אֲתִיהִנְנֵעַ וְהִנֵּה לֹא־הִפְדָּ הִנְנֵעַ אֲתִיעֵינוּ וְהִנְנֵעַ לֹא־פָשָׂה טַמְאָ הוּא בְּאִשׁ תִּשְׂרָפְנוּ פִּחְתָּת הוּא בְּקִרְחָתוֹ אוֹ בְּגִבְחָתוֹ: וְרָאָה הַכֹּהֵן אַחֲרָי | הַכֶּפֶס אֲתִיהִנְנֵעַ וְהִנֵּה לֹא־הִפְדָּ הִנְנֵעַ אֲתִיעֵינוּ וְהִנְנֵעַ לֹא־פָשָׂה טַמְאָ הוּא בְּאִשׁ תִּשְׂרָפְנוּ פִּחְתָּת הוּא בְּקִרְחָתוֹ אוֹ בְּגִבְחָתוֹ: וְיִחַזֵּי כְּהֵנָּה בְּתַר דְּתַרְוֵי יְת מִכְתָּשָׁא וְהָא לֹא שְׂנָא מִכְתָּשָׁא מִן כַּד הוּא וּמִכְתָּשָׁא לֹא אוֹסְף מְסַבָּ הוּא בְּנוּרָא תוֹקְדָנָה מְבָרָא הִיא בְּשִׁחִיקוּתָהּ אוֹ בְּחִדְתוּתָהּ: נ וְאִם רָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה פָתָה הִנְנֵעַ אַחֲרֵי הַכֶּפֶס אֲתוֹ וְקָרַע אֹתוֹ מִן־הַבֶּגֶד אוֹ מִן־הָעוֹר אוֹ מִן־הַשְּׂתִי אוֹ מִן־הָעֶרְב:

אחת בתישנתה תמימה ושלשה עשרנים סלת מנחה
 בלולה בשמן ולג אחד שמן: וביזמא תמינא: יסב תרין
 אמרין שלמין ואמרתא חדא בת שתא שלמתא ותלתא
 עסרונין סלתא מנחתא דפילא במשח ולגא חד דמשחא:
 יא והעמיד הכהן המטהר את האיש המטהר ואתם
 לפני יהוה פתח אהל מועד: והעמיד הכהן המטהר את
 האיש המטהר ואתם לפני יהוה פתח אהל מועד: ויקים
 כהנא דמדפי ית גברא דמדפי ויהוון קדם יי בתרע
 משפן זמנא: יב ולקח הכהן את־הכבש האחד והקריב
 אתו לאשם ואת־לג השמן והניף אתם תנופה לפני
 יהוה: ולקח הכהן את־הכבש האחד והקריב אתו לאשם
 ואת־לג השמן והניף אתם תנופה לפני יהוה: ויסב כהנא
 ית אמרא חדא ויקרב יתה לאשמא וית לגא דמשחא
 וארים יתהון ארמא קדם יי: יג ושחט את־הכבש
 במקום אשר ישחט את־החטאת ואת־העלה במקום
 הקדש כי כחטאת האשם הוא לכהן קדש קדשים
 הוא: ושחט את־הכבש במקום אשר ישחט את־החטאת
 ואת־העלה במקום הקדש כי כחטאת האשם הוא לכהן
 קדש קדשים הוא: ויכוס ית אמרא באמר די יכוס ית
 חטאתא וית עלתא באמר קדיש ארי כחטאתא אשמא
 הוא לכהנא קדש קודשין הוא: יד ולקח הכהן מדם
 האשם ונתן הכהן על־תנוף און המטהר הימנית
 ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו הימנית: ולקח
 הכהן מדם האשם ונתן הכהן על־תנוף און המטהר
 הימנית ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו הימנית: ויסב
 כהנא מדמא דאשמא ויתן כהנא על רום אוזנא דמדפי
 דמינא ועל אליון דה דמינא ועל אליון רגלה דמינא:
 טו ולקח הכהן מלג השמן ויצק על־כף הכהן
 השמאלית: ולקח הכהן מלג השמן ויצק על־כף הכהן
 השמאלית: ויסב כהנא מלגא דמשחא ויריק על ידא
 דכהנא דשמאלא: טז וטבל הכהן את־אצבעו הימנית
 מן־השמן אשר על־כפו השמאלית והזה מן־השמן
 באצבעו שבע פעמים לפני יהוה: וטבל הכהן את־
 אצבעו הימנית מן־השמן אשר על־כפו השמאלית והזה
 מן־השמן באצבעו שבע פעמים לפני יהוה: ויטבול כהנא
 ית אצבעה דמינא מן משחא די על ידה דשמאלא וידי

צפרין חייז דכנן ואעא דארזא וצבע זהורי ואזוכא:
 ה וצוה הכהן ושחט את־הצפור האחת אל־בלי־חרש
 על־מים חיים: וצוה הכהן ושחט את־הצפור האחת
 אל־בלי־חרש על־מים חיים: ויפקד כהנא ויכוס ית צפרא
 חדא למאן דחסף על מי מבוע: ו את־הצפור החיה יקח
 אתה ואת־עץ הארו ואת־שני התולעת ואת־האזוב
 וטבל אותם ואת | הצפר החיה בדם הצפר השחטה
 על המים החיים: את־הצפור החיה יקח אתה ואת־עץ
 הארו ואת־שני התולעת ואת־האזוב וטבל אותם ואת |
 הצפר החיה בדם הצפר השחטה על המים החיים: ית
 צפרא חיתא יסב יתה וית אעא דארזא וית צבע זהורי
 וית אזוכא ויטבול יתהון וית צפרא חיתא בדמא דצפרא
 דנכיסא על מי מבוע: ז והזה על המטהר מן־הצרעת
 שבע פעמים וטהרו ושלח את־הצפור החיה על־פני
 השדה: והזה על המטהר מן־הצרעת שבע פעמים
 וטהרו ושלח את־הצפור החיה על־פני השדה: וידי על
 דמדפי מן סגירותא שבע זמנין וידכנה וישלח ית צפרא
 חיתא על אפי חקלא: ח וכבש המטהר את־בגדיו ויגלח
 את־כל־שערו ורחץ במים וטהר ואחר יבוא אל־
 המזבחה וישב מחוץ לאהל שבעת ימים: וכבש
 המטהר את־בגדיו ויגלח את־כל־שערו ורחץ במים וטהר
 ואחר יבוא אל־המזבחה וישב מחוץ לאהל שבעת ימים:
 ויצבע דמדפי ית לבושוהי ויגלח ית כל שצרה ויחסי
 במיא וידיפי ויכתר כן יעול למשריתא ויחב מברא
 למשכנה שבכא יומין: ט והיה ביום השביעי ויגלח
 את־כל־שערו את־ראשו ואת־זקנו ואת גבת עיניו
 ואת־כל־שערו ויגלח וכבש את־בגדיו ורחץ את־בשרו
 במים וטהר: והיה ביום השביעי ויגלח את־כל־שערו
 ואת־זקנו ואת גבת עיניו ואת־כל־שערו ויגלח
 וכבש את־בגדיו ורחץ את־בשרו במים וטהר: ויהי כיומא
 שביעאה ויגלח ית כל שצרה ית רישה וית דקנה וית
 גביני עינוהי וית כל שצרה ויגלח ויצבע ית לבושוהי
 ויחסי ית בסרה במיא וידיפי: י וביום השמיני יקח
 שני־כבשים תמימם וכבשה אחת בתישנתה תמימה
 ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ולג אחד
 שמן: וביום השמיני יקח שני־כבשים תמימם וכבשה

אהל־מועד לפני יהוה: וייתי יתהון ביומא תמינא
 לדפיותה לות פהנא לתרע משפן זמנא קדם יי: כד ולקח
 הבהן את־כבש האשם ואת־לג השמן והניף אתם
 הבהן תנופה לפני יהוה: ולקח הבהן את־כבש האשם
 ואת־לג השמן והניף אתם הבהן תנופה לפני יהוה: ויסב
 פהנא ית אמרא דאשמא וית לגא דמשחא וארים יתהון
 פהנא ארמא קדם יי: כה ושחט את־כבש האשם ולקח
 הבהן מדם האשם ונתן על־תנוד און־המטהר הימנית
 ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו הימנית: ושחט
 את־כבש האשם ולקח הבהן מדם האשם ונתן על־תנוד
 און־המטהר הימנית ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו
 הימנית: ויכוס ית אמרא דאשמא ויסב פהנא מדמא
 דאשמא ויתן על רום אודנא דמדפי דמינא ועל אליון
 דה דמינא ועל אליון רגלה דמינא: כו ומן־השמן יצק
 הבהן על־כף הבהן השמאלית: ומן־השמן יצק הבהן
 על־כף הבהן השמאלית: ומן משחא וריק פהנא על ידא
 דכהנא דשמאלא: כז והזה הבהן באצבעו הימנית
 מן־השמן אשר על־כפו השמאלית שבע פעמים לפני
 יהוה: והזה הבהן באצבעו הימנית מן־השמן אשר
 על־כפו השמאלית שבע פעמים לפני יהוה: וידי כהנא
 באצבעה דמינא מן משחא די על ידה דשמאלא שבע
 זמנין קדם יי: כח ונתן הבהן מן־השמן א אשר על־כפו
 על־תנוד און המטהר הימנית ועל־בהן ידו הימנית
 ועל־בהן רגלו הימנית על־מקום דם האשם: ונתן
 הבהן מן־השמן א אשר על־כפו על־תנוד און המטהר
 הימנית ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו הימנית
 על־מקום דם האשם: ויתן פהנא מן משחא די על ידה
 על רום אודנא דמדפי דמינא ועל אליון דה דמינא
 ועל אליון רגלה דמינא על אתר דמא דאשמא:
 כט והנותר מן־השמן אשר על־כף הבהן יתן על־ראש
 המטהר לכפר עליו לפני יהוה: והנותר מן־השמן אשר
 על־כף הבהן יתן על־ראש המטהר לכפר עליו לפני יהוה:
 ודישתאר מן משחא די על ידא דכהנא יתן על רישא
 דמדפי לכפרא עלוהי קדם יי: ל ועשה את־האחד
 מן־התרים או מן־בני היונה מאשר תשיג ידו: ועשה
 את־האחד מן־התרים או מן־בני היונה מאשר תשיג ידו:

מן משחא באצבעה שבע זמנין קדם יי: יז ומותר השמן
 אשר על־כפו יתן הבהן על־תנוד און המטהר הימנית
 ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו הימנית על דם
 האשם: ומותר השמן אשר על־כפו יתן הבהן על־תנוד
 און המטהר הימנית ועל־בהן ידו הימנית ועל־בהן רגלו
 הימנית על דם האשם: ומשאר משחא די על ידה יתן
 פהנא על רום אודנא דמדפי דמינא ועל אליון דה
 דמינא ועל אליון רגלה דמינא על דמא דאשמא:
 יח והנותר בשמן אשר על־כף הבהן יתן על־ראש
 המטהר וכפר עליו הבהן לפני יהוה: והנותר בשמן
 אשר על־כף הבהן יתן על־ראש המטהר וכפר עליו הבהן
 לפני יהוה: ודישתאר במשחא די על ידא דכהנא יתן
 על ריש דמדפי וכפר עלוהי פהנא קדם יי: יט ועשה
 הבהן את־התפאת וכפר על־המטהר מממאתו ואחר
 ישחט את־העלה: ועשה הבהן את־התפאת וכפר
 על־המטהר מממאתו ואחר ישחט את־העלה: ויעבד
 פהנא ית חטאתא וכפר על דמדפי מסוכתה וכתר כן
 יכוס ית עלתא: כ והעלה הבהן את־העלה ואת־
 המנחה המזבחה וכפר עליו הבהן ומחר: והעלה
 הבהן את־העלה ואת־המנחה המזבחה וכפר עליו הבהן
 ומחר: ויסק פהנא ית עלתא וית מנחתא למדבחה וכפר
 עלוהי פהנא וידי:
 חמישי כא ואס־דל הוא ואין ידו משנת ולקח כבש
 אחד אשם לתנופה לכפר עליו ועשרון סלת אחד
 בלול בשמן למנחה ולג שמן: ואס־דל הוא ואין ידו
 משנת ולקח כבש אחד אשם לתנופה לכפר עליו ועשרון
 סלת אחד בלול בשמן למנחה ולג שמן: ואם מסכן הוא
 ולית ידה מדבגא ויסב אמר חד אשמא לארמא לכפרא
 עלוהי ועסרונא סלתא חד דפיל במשח למנחה ולגא
 דמשחא: כב ושתי תרים או שני בני יונה אשר תשיג
 ידו והיה אחד הפאת והאחד עלה: ושתי תרים או
 שני בני יונה אשר תשיג ידו והיה אחד הפאת והאחד
 עלה: ותרין שפנינין או תרין בני יונה די מדבג דה ויהי
 חד חטאתא וחד עלתא: כג והביא אתם ביום השמיני
 לטהרתו אליהבהן אליפתח אהל־מועד לפני יהוה:
 והביא אתם ביום השמיני לטהרתו אליהבהן אליפתח

ויעבד ית חד מן שפניניא או מן בני יונה מדי תדבק
ידה: לא את אשר תשיג ידו אתה אחד הפאת ואת
האחד עלה עליהמנחה וכפר הכהן על המטהר לפני
יהוה: את אשר תשיג ידו אתה אחד הפאת ואתה אחד
עלה עליהמנחה וכפר הכהן על המטהר לפני יהוה: ית
די תדבק ידה ית חד משאתא וית חד עלתא על מנתא
ויכפר כהנא על דמדפי קדם יי: לב זאת תורת אשרבו
נגע צרעת אשר לא תשיג ידו בטהרתו: זאת תורת
אשרבו נגע צרעת אשר לא תשיג ידו בטהרתו: דא
אוריתא די בה מקמש סגירו די לא תדבק ידה
בדכותה: פ

שישי לב וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: וידבר
יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: ומליל יי עם משה ועם
אהרן למימר: לו פי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן
לכם לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם:
פי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי
נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם: ארי תעלון לארעא
דכנען די אגא יחב לכוז לאחסנא ואמן מקמש סגירו
בבית ארעא אחסנתכון: לה ובא אשר לו הפית והגיד
לכהן לאמר כנגע נראה לי בבית: ובא אשר לו הפית
והגיד לכהן לאמר כנגע נראה לי בבית: ויימי דדילה
ביתא ויחזי לכהנא למימר כמקמשא מתחזי לי בביתא:
לו וצוה הכהן ופנו את הפית במים יבא הכהן לראות
את הנגע ולא יטמא פל אשר בבית ואחר כן יבא
הכהן לראות את הפית: וצוה הכהן ופנו את הפית
במים יבא הכהן לראות את הנגע ולא יטמא פל אשר
בבית ואחר כן יבא הכהן לראות את הפית: ויפקד כהנא
ויפנו ית ביתא עד לא יעול כהנא למחזי ית מקמשא ולא
יסתאב כל די בביתא ובתר כן יעול כהנא למחזי ית
ביתא: לו וראה את הנגע והנה הנגע בקורת הפית
שקערורת וקרבת או אדמדמת ומראיתו שפל מן
הקיר: וראה את הנגע והנה הנגע בקורת הפית שקערורת
וקרבת או אדמדמת ומראיתו שפל מן הקיר: ויחזי ית
מקמשא והא מקמשא ככתלי ביתא פחתין וקזן או סמקן
ומחזיהון מפיך מן כתלא: לה ויצא הכהן מן הפית
אלפתח הפית והסגיר את הפית שבעת ימים: ויצא

הכהן מן הפית אלפתח הפית והסגיר את הפית שבעת
ימים: ויפקד כהנא מן ביתא לתרע ביתא ויסגר ית ביתא
שבעא יומין: לו ושב הכהן ביום השביעי וראה
והנה פשה הנגע בקורת הפית: ושב הכהן ביום
השביעי וראה והנה פשה הנגע בקורת הפית: ויתוב
כהנא כיומא שביעה ויחזי והא אוסיפת מקמשא ככתלי
ביתא: מ וצוה הכהן וחלצו את האבנים אשר בהן
הנגע והשליכו אתהן אל מחוץ לעיר אל מקום טמא:
וצוה הכהן וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע והשליכו
אתהן אל מחוץ לעיר אל מקום טמא: ויפקד כהנא
וישלפון ית אבניא די בהן מקמשא וירמון יתהן למבדא
לקרמא לאתר מסאב: מא ואת הפית יקצע מבית סביב
ושפכו את העפר אשר הקצו אל מחוץ לעיר אל
מקום טמא: ואת הפית יקצע מבית סביב ושפכו את
העפר אשר הקצו אל מחוץ לעיר אל מקום טמא: וית
ביתא קלפון מגזי סחור סחור וירמון ית עפרא די קליפו
למבדא לקרמא לאתר מסאב: מב ולקחו אבנים אחרות
והביאו אלפתח האבנים ועפר אחר יקח ויטח את
הפית: ולקחו אבנים אחרות והביאו אלפתח האבנים
ועפר אחר יקח ויטח את הפית: ויסבון אבניא אחרין
ויעלון באתר אבניא ועפר אחרן יסב וישוע ית ביתא:
מג ואם ישוב הנגע ופרח בבית אחר חלץ את האבנים
ואחרי הקצות את הפית ואחרי הטוח: ואם ישוב הנגע
ויפרח בבית אחר חלץ את האבנים ואחרי הקצות את הפית
ואחרי הטוח: ואם יתוב מקמשא ויסגי בביתא כתר דישלפון
ית אבניא ובתר כן יקלפון ית ביתא ובתר דיתשע: מד ובא
הכהן וראה והנה פשה הנגע בבית צרעת ממארת
הוא בבית טמא הוא: ובא הכהן וראה והנה פשה הנגע
בבית צרעת ממארת הוא בבית טמא הוא: ויעול כהנא
ויחזי והא אוסף מקמשא בביתא סגירות מחזרא היא
בביתא מסאב הוא: מה ונתן את הפית את אבניו ואת
עציו ואת פל עפר הפית והוציא אל מחוץ לעיר
אל מקום טמא: ונתן את הפית את אבניו ואת עציו
ואת פל עפר הפית והוציא אל מחוץ לעיר אל מקום
טמא: ויתרע ית ביתא ית אבניה וית אעויה וית כל עפר
ביתא ויפק למבדא לקרמא לאתר מסאב: מו והבא

וישלח ית צפרא חיתא למברא לקרמא לאפי חקלא
 ויכפר על ביתא וידפי: נה זאת התורה לכל־נגע הצרעת
 ולנתק: זאת התורה לכל־נגע הצרעת ולנתק: דא אורימא
 לכל מכתש סגירותא ולנתקא: נה ולצרעת הבגד ולבית:
 ולצרעת הבגד ולבית: ולסגירות לבושא ולביתא:
 נ ולשאת ולספחת ולבהרת: ולשאת ולספחת ולבהרת:
 ולעמקא ולעדיא ולבהרא: נ להורת ביום הטמא וביום
 הטהר זאת תורת הצרעת: להורת ביום הטמא וביום
 הטהר זאת תורת הצרעת: לאלפא ביזמא מסאבא וביזמא
 דכינא דא אורימא דסגירותא: פ א ודבר יהוה אלי־משה
 ואל־אהרן לאמר: ודבר יהוה אלי־משה ואל־אהרן
 לאמר: ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר: ב דברו
 אל־בני ישראל ואמרתם אלהם איש איש כי יהיה זב
 מבשרו זובו טמא הוא: דברו אל־בני ישראל ואמרתם
 אלהם איש איש כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא: מלילו
 עם בני ישראל ומימרון להזן גבר גבר ארי יהי דאיב
 מבשרה דוכה מסאב הוא: ג וזאת תהיה טמאתו בזובו
 רר בשאו את־זובו או־החתים בשרו מזובו טמאתו
 הוא: וזאת תהיה טמאתו בזובו רר בשאו את־זובו או־
 החתים בשרו מזובו טמאתו הוא: ודא תהי סוכתה בדוכה
 רר בשרה ית דוכה או חתים בשרה מדוכה סוכתה היא:
 ד כל־המושפב אשר ישפב עליו הזב יטמא וכל־הכפלי
 אשר־ישב עליו יטמא: כל־המושפב אשר ישפב עליו הזב
 יטמא וכל־הכפלי אשר־ישב עליו יטמא: כל משפבא די
 ישפב עלוהי דוכנא יהי מסאב וכל מנא דייחב עלוהי
 יהי מסאב: ה ואיש אשר יגע במשפכו יכבס בגדיו
 ורחץ במים וטמא עד־הערב: ואיש אשר יגע במשפכו
 יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד־הערב: וגבר די יקרב
 במשפכה יצבע לבושוהי ויסחי במיא ויהי מסאב עד
 רמשא: ו והישב על־הכפלי אשר־ישב עליו הזב יכבס
 בגדיו ורחץ במים וטמא עד־הערב: והישב על־הכפלי
 אשר־ישב עליו הזב יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא
 עד־הערב: ודייחב על מנא דייחב עלוהי דוכנא יצבע
 לבושוהי ויסחי במיא ויהי מסאב עד רמשא: ו והנגע
 בכשר הזב יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד־הערב:
 והנגע בכשר הזב יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא

אל־הבית פלימי הסגיר אתו וטמא עד־הערב: והבא
 אל־הבית פלימי הסגיר אתו וטמא עד־הערב: ודייעול
 לביתא כל יומין דיסגר יתה יהי מסאב עד רמשא:
 מ והשכב בבית יכבס את־בגדיו והאכל בבית יכבס
 את־בגדיו: והשכב בבית יכבס את־בגדיו והאכל בבית
 יכבס את־בגדיו: ודישפכ בביתא יצבע ית לבושוהי
 ודייכול בביתא יצבע ית לבושוהי: מ ואם־בא יבא
 הכהן וראה והנה לא־פשה הנגע בבית אחרי הטח
 את־הבית וטהר הכהן את־הבית כי נרפא הנגע:
 ואם־בא יבא הכהן וראה והנה לא־פשה הנגע בבית אחרי
 הטח את־הבית וטהר הכהן את־הבית כי נרפא הנגע: ואם
 מעל ייעול כהנא ויחזי וקא לא אוסף מכתשא בביתא
 בתר דישוע ית ביתא וידפי כהנא ית ביתא ארי אפטי
 מכתשא: מט ולקח לחטא את־הבית שתי צפרים ועץ
 ארו ושני תולעת ואזב: ולקח לחטא את־הבית שתי
 צפרים ועץ ארו ושני תולעת ואזב: ויסב לדפאה ית ביתא
 תרתין צפרין ואעא דארזא וצבע זהורי ואזובא: נ ושחט
 את־הצפר האחת אל־פלי־חרש על־מים חיים: ושחט
 את־הצפר האחת אל־פלי־חרש על־מים חיים: ויכוס ית
 צפרא תדא למאן דחספ על מי מבווע: נא ולקח את־עין
 הארו ואת־האזב ואת שני התולעת ואת הצפר החיה
 וטבל אתם בדם הצפר השחוטא ובמים החיים והזה
 אל־הבית שבע פעמים: ולקח את־עין־הארו ואת־האזב
 ואת שני התולעת ואת הצפר החיה וטבל אתם בדם
 הצפר השחוטא ובמים החיים והזה אל־הבית שבע
 פעמים: ויסב ית אעא דארזא וית אזובא וית צבע זהורי
 וית צפרא חיתא ויטבול יתהון בדמא דצפרא דנכיסא
 ובמי מבווע וידי לביתא שבע זמנין: נ וחטא את־הבית
 בדם הצפור ובמים החיים ובצפר החיה ובעץ הארו
 ובאזב ובשני התולעת: וחטא את־הבית בדם הצפור
 ובמים החיים ובצפר החיה ובעץ הארו ובאזב ובשני
 התולעת: וידפי ית ביתא בדמא דצפרא ובמי מבווע
 ובצפרא חיתא ובאעא דארזא ובאזובא ובצבע זהורי:
 נ ושלח את־הצפר החיה אל־מחוז לעיר אל־פני
 השדה וכפר על־הבית וטהר: ושלח את־הצפר החיה
 אל־מחוז לעיר אל־פני השדה וכפר על־הבית וטהר:

עֲדֵהֶעָרֶב: וְדִקְרַב בְּכֶסֶד דּוֹכָנָא יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי
 בְּמֵיא וְיְהִי מְסָאָב עַד רַמְשָׂא: ח וְכִי־יִרְק הַזָּב בְּפִתְחוֹר
 וְכַבְּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְכִי־יִרְק הַזָּב
 בְּפִתְחוֹר וְכַבְּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְאֵרִי
 רוֹק דּוֹכָנָא בְּדִכְנֵא וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמֵיא וְיְהִי
 מְסָאָב עַד רַמְשָׂא: ט וְכִלְהֶמְרֹכָב אֲשֶׁר יִרְכַּב עָלָיו הַזָּב
 יִטְמָא: וְכִלְהֶמְרֹכָב אֲשֶׁר יִרְכַּב עָלָיו הַזָּב יִטְמָא: וְכֵל
 מְרַקָּב דִּי יִרְכּוּב עֲלוֹהֵי דּוֹכָנָא יְהִי מְסָאָב: י וְכִלְהֶנְנֵעַ
 בְּכָל אֲשֶׁר יִהְיֶה תַחְתָּיו יִטְמָא עַד־הָעָרֶב וְהַנוּשָׂא
 אוֹתָם יְכַבְּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב:
 וְכִלְהֶנְנֵעַ בְּכָל אֲשֶׁר יִהְיֶה תַחְתָּיו יִטְמָא עַד־הָעָרֶב
 וְהַנוּשָׂא אוֹתָם יְכַבְּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב:
 וְכֵל דִּיקְרַב בְּכָל דִּי יְהִי תַחְתּוֹהִי יְהִי מְסָאָב עַד רַמְשָׂא
 וְדִיטוּל יִתְהוֹן יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמֵיא וְיְהִי מְסָאָב
 עַד רַמְשָׂא: יא וְכֵל אֲשֶׁר יַעֲבֹד הַזָּב וְדָוִו לֹא־שִׁמְתָּ
 בְּמִים וְכַבְּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְכֵל
 אֲשֶׁר יַעֲבֹד הַזָּב וְדָוִו לֹא־שִׁמְתָּ בְּמִים וְכַבְּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ
 בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְכֵל דִּי יִקְרַב בַּה דּוֹכָנָא וְיִדְוִהִי
 לֹא שִׁטֵּף בְּמֵיא וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמֵיא וְיְהִי מְסָאָב
 עַד רַמְשָׂא: יב וְכִלְיֶהֱרֵשׁ אֲשֶׁר־יַעֲבֹד הַזָּב יִשְׁבֵּר
 וְכִלְכִּלְיֶעֻץ יִשְׁטֹף בְּמִים: וְכִלְיֶהֱרֵשׁ אֲשֶׁר־יַעֲבֹד הַזָּב
 יִשְׁבֵּר וְכִלְכִּלְיֶעֻץ יִשְׁטֹף בְּמִים: וּמֵאן דִּחֲסַף דִּי יִקְרַב בַּה
 דּוֹכָנָא יִתְבַר וְכֵל מֵאן דְּאָע יִשְׁטֹף בְּמֵיא: יג וְכִי־יִטְהַר
 הַזָּב מִזּוּבּוֹ וְסָפַר לוֹ שְׁבַעַת יָמִים לְטַהֲרָתוֹ וְכַבְּס בְּגָדָיו
 וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בְּמִים חַיִּים וְטָהַר: וְכִי־יִטְהַר הַזָּב מִזּוּבּוֹ
 וְסָפַר לוֹ שְׁבַעַת יָמִים לְטַהֲרָתוֹ וְכַבְּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ
 בְּמִים חַיִּים וְטָהַר: וְאֵרִי דְכִּי דּוֹכָנָא מְדוּבָה וְיִמְנִי לַה
 שְׁבַעַת יוֹמִין לְדִכּוּתָהּ וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּשָׂרָה בְּמִי
 מְבוּעַ וְיִדְכִּי: יד וּבָיוֹם הַשְּׁמִינִי יִקְחֵלּוּ שְׁתֵּי תָרִים אוֹ
 שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה וְבֵא | לִפְנֵי יְהוָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
 וּנְתַנֵּם אֶל־הַכֹּהֵן: וּבָיוֹם הַשְּׁמִינִי יִקְחֵלּוּ שְׁתֵּי תָרִים אוֹ
 שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה וְבֵא | לִפְנֵי יְהוָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּנְתַנֵּם
 אֶל־הַכֹּהֵן: וּבָיוֹמָא תְּמִינָאָה יִסַּב לַה תְּרִין שְׁפָנִינִין אוֹ
 תְּרִין בְּנֵי יוֹנָה וְיִתִּי לְקָדָם יִי לְתַרַע מִשְׁפָּן זְמָנָא וְיִתְנַנּוּן
 לְכַהֲנָא: טו וְעֵשָׂה אֹתָם הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה וְהָאָחֵד
 עִלָּה וְכִפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה מִזּוּבּוֹ: וְעֵשָׂה אֹתָם

הַכֹּהֵן אֶחָד חֲטָאת וְהָאָחֵד עִלָּה וְכִפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי
 יְהוָה מִזּוּבּוֹ: וְיַעֲבֹד יִתְהוֹן פְּהֵנָא חַד חֲטָאתָא חַד עֲלֵתָא
 וְיִכְפֹּר עֲלוֹהֵי פְהֵנָא קָדָם יִי מְדוּבָה: ס
 שְׁבִיעֵי טו וְאִישׁ כִּי־תִצָּא מִמֶּנּוּ שְׁכַבְתָּזֹרַע וְרַחֵץ בְּמִים
 אֶת־כַּלְבִּישָׁרוֹ וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְאִישׁ כִּי־תִצָּא מִמֶּנּוּ
 שְׁכַבְתָּזֹרַע וְרַחֵץ בְּמִים אֶת־כַּלְבִּישָׁרוֹ וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב:
 וְגִבֹּר אֵרִי תַפּוּק מִנָּה שְׁכַבְתָּזֹרַע וְיִסְחִי בְּמֵיא יֵת כֵּל
 בְּשָׂרָה וְיְהִי מְסָאָב עַד רַמְשָׂא: ז וְכִלְכִּינְד וְכִלְכִּינְד
 אֲשֶׁר־יִהְיֶה עָלָיו שְׁכַבְתָּזֹרַע וְכַבְּס בְּמִים וְטָמֵא
 עַד־הָעָרֶב: וְכִלְכִּינְד וְכִלְכִּינְד אֲשֶׁר־יִהְיֶה עָלָיו שְׁכַבְתָּ
 זֹרַע וְכַבְּס בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְכֵל לְבוּשׁ וְכֵל מִשְׁדֵּךְ
 דִּי יְהִי עֲלוֹהֵי שְׁכַבְתָּזֹרַע וְיִצְטַבַּע בְּמֵיא וְיְהִי מְסָאָב עַד
 רַמְשָׂא: ח וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אִישׁ אֹתָהּ שְׁכַבְתָּזֹרַע
 וְרַחֲצוּ בְּמִים וְטָמֵאוּ עַד־הָעָרֶב: וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אִישׁ
 אֹתָהּ שְׁכַבְתָּזֹרַע וְרַחֲצוּ בְּמִים וְטָמֵאוּ עַד־הָעָרֶב: וְאִתְמַתָּ
 דִּי יִשְׁכּוּב גִּבֹּר יִתְהַ שְׁכַבְתָּזֹרַע וְיִסְחוּן בְּמֵיא וְיִסְאָבוּן
 עַד רַמְשָׂא: ט פ וְאִשָּׁה כִּי־תִהְיֶה זָבָה דָּם יִהְיֶה זָבָה
 בְּבִשְׂרָה שְׁבַעַת יָמִים תִּהְיֶה בְּנִדְתָּהּ וְכִלְהֶנְנֵעַ בַּה
 יִטְמָא עַד־הָעָרֶב: וְאִשָּׁה כִּי־תִהְיֶה זָבָה דָּם יִהְיֶה זָבָה
 בְּבִשְׂרָה שְׁבַעַת יָמִים תִּהְיֶה בְּנִדְתָּהּ וְכִלְהֶנְנֵעַ בַּה יִטְמָא
 עַד־הָעָרֶב: וְאִתְמַתָּ אֵרִי תְּהִי דְזָבָה דָּם יְהִי דוּבָה בְּבִשְׂרָה
 שְׁבַעַת יוֹמִין תְּהִי כְּרִיחוּקָה וְכֵל דִּיקְרַב בַּה יְהִי מְסָאָב עַד
 רַמְשָׂא: כ וְכֵל אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב עָלָיו בְּנִדְתָּהּ יִטְמָא וְכֵל
 אֲשֶׁר־תִּשְׁכַּב עָלָיו יִטְמָא: וְכֵל אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב עָלָיו בְּנִדְתָּהּ
 יִטְמָא וְכֵל אֲשֶׁר־תִּשְׁכַּב עָלָיו יִטְמָא: וְכֵל דִּי תִשְׁכּוּב עֲלוֹהֵי
 כְּרִיחוּקָה יְהִי מְסָאָב וְכֵל דִּי תִיַּתֵּב עֲלוֹהֵי יְהִי מְסָאָב:
 כא וְכִלְהֶנְנֵעַ כְּמוֹשְׁכָּהּ יְכַבְּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא
 עַד־הָעָרֶב: וְכִלְהֶנְנֵעַ כְּמוֹשְׁכָּהּ יְכַבְּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמִים
 וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְכֵל דִּיקְרַב כְּמוֹשְׁכָּהּ יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי
 וְיִסְחִי בְּמֵיא וְיְהִי מְסָאָב עַד רַמְשָׂא: כב וְכִלְהֶנְנֵעַ
 בְּכָל־כֵּלִי אֲשֶׁר־תִּשְׁכַּב עָלָיו יְכַבְּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמִים
 וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְכִלְהֶנְנֵעַ בְּכָל־כֵּלִי אֲשֶׁר־תִּשְׁכַּב עָלָיו
 יְכַבְּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמִים וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְכֵל דִּיקְרַב
 בְּכָל מָנָא דִּי תִיַּתֵּב עֲלוֹהֵי יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמֵיא
 וְיְהִי מְסָאָב עַד רַמְשָׂא: כג וְאִם גַּלְתֵּמְשָׁכָב הוּא אוֹ
 עַל־הַכֵּלִי אֲשֶׁר־הוּא יִשְׁכַּבְתָּ עָלָיו בְּנִעוּבּוֹ יִטְמָא עַד־

הָעָרֶב: וְאִם עָלֶי-הַמִּשְׁכָּב הוּא אֹז עַל-הַכְּלִי אֲשֶׁר-הוּא יִשְׁבַת-עָלָיו בְּנִגְעוֹ-בּוֹ יִטְמָא עַד-הָעָרֶב: וְאִם עַל מִשְׁכַּב הוּא אֹז עַל מָנָא דִּי הִיא יִתְבָּא עֲלוּהִי בְּמִקְרָבָה בַּהּ יְהִי מְסָאב עַד רַמְשָׂא: כֹּד וְאִם שָׁכַב יִשְׁכַּב אִישׁ אֶתְהּ וְתַתִּי נִדְתָּה עָלָיו וְיִטְמָא שְׁבַעַת יָמִים וְכָל-הַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר-יִשְׁכַּב עָלָיו יִטְמָא: וְאִם שָׁכַב יִשְׁכַּב אִישׁ אֶתְהּ וְתַתִּי נִדְתָּה עָלָיו וְיִטְמָא שְׁבַעַת יָמִים וְכָל-הַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר-יִשְׁכַּב עָלָיו יִטְמָא: וְאִם מִשְׁכַּב יִשְׁכּוּב גְּבֵר יִתָּה וְתַתִּי רְחוּקָה עֲלוּהִי וְיְהִי מְסָאב שְׁבַעַת יוֹמִין וְכָל מִשְׁכָּבָא דִּי יִשְׁכּוּב עֲלוּהִי יְהִי מְסָאב: ס כֹּה וְאִשָּׁה בְּרִיזוּב זֹבב דְּמָה יָמִים רַבִּים בְּלֹא עֵת-נִדְתָּהּ אֹז כִּי-תִזְוֵב עַל-נִדְתָּהּ כְּלִימֵי זֹבב מְמַאֲתָה כִּימֵי נִדְתָּהּ תַּהֲיִה מְמַאֲתָה הוּא: וְאִשָּׁה בְּרִיזוּב זֹבב דְּמָה יָמִים רַבִּים בְּלֹא עֵת-נִדְתָּהּ אֹז כִּי-תִזְוֵב עַל-נִדְתָּהּ כְּלִימֵי זֹבב מְמַאֲתָה כִּימֵי נִדְתָּהּ תַּהֲיִה מְמַאֲתָה הוּא: וְאִתְמַא אַרְי יְדוּב דּוּב דְּמָה יוֹמִין סְגִיאִין בְּלֹא עֵדן רְחוּקָה אֹז אַרְי תְּדוּב עַל רְחוּקָה כָּל יוֹמֵי דּוּב סוּכְמָה כִּיּוּמֵי רְחוּקָה תַּהִי מְסָאבָא הִיא: כו כָּל-הַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר-תִּשְׁכַּב עָלָיו כְּלִימֵי זֹבְבָה כְּמִשְׁכַּב נִדְתָּה יְהִי-לָהּ וְכָל-הַכְּלִי אֲשֶׁר תִּשָּׁב עָלָיו טְמָא יְהִי כְּמִמַּאֲתָה נִדְתָּה: כָּל-הַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר-תִּשְׁכַּב עָלָיו כְּלִימֵי זֹבְבָה כְּמִשְׁכַּב נִדְתָּה יְהִי-לָהּ וְכָל-הַכְּלִי אֲשֶׁר תִּשָּׁב עָלָיו טְמָא יְהִי כְּמִמַּאֲתָה נִדְתָּה: כז כָּל מִשְׁכָּבָא דִּי תִשְׁכּוּב עֲלוּהִי כָּל יוֹמֵי דּוּבָה כְּמִשְׁכַּב רְחוּקָה יְהִי לָהּ וְכָל מָנָא דִּי תִיִתְבַּב עֲלוּהִי מְסָאב יְהִי כְּסוּאֲבַת רְחוּקָה: כח וְכָל-הַנּוֹגַע בָּם וְיִטְמָא וְכַבֵּם בְּגִדָיו וְרַחֵן בְּפָמִים וְיִטְמָא עַד-הָעָרֶב: וְכָל-הַנּוֹגַע בָּם יִטְמָא וְכַבֵּם בְּגִדָיו וְרַחֵן בְּפָמִים וְיִטְמָא עַד-הָעָרֶב: וְכָל דִּיקְרַב בְּהוֹן יְהִי מְסָאב וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי כְּמִיָּא וְיְהִי מְסָאב עַד רַמְשָׂא: כח וְאִם-טְהַרְהָ מִזֹּבְבָה וְסִפְרָה לָהּ

שְׁבַעַת יָמִים וְאַחַר תִּמְהַר: וְאִם-טְהַרְהָ מִזֹּבְבָה וְסִפְרָה לָהּ שְׁבַעַת יָמִים וְאַחַר תִּמְהַר: וְאִם דְּכִיִּיאַת מִדּוּבָה וְתִמְנִי לָהּ שְׁבַעַת יוֹמִין וְיִתֵּר בֵּין תְּדַכֵּי: כט וְכִיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִקְחִי-לָהּ שְׁתֵּי תַרְיִים אֹז שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה וְהִבִּיאָה אוֹתָם אֶל-הַכְּהֵן אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְכִיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִקְחִי-לָהּ שְׁתֵּי תַרְיִים אֹז שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה וְהִבִּיאָה אוֹתָם אֶל-הַכְּהֵן אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְכִיּוֹמָא תְּמִינָאָה תִּסַּב לָהּ תְּרִין שְׁפָנִינִין אֹז תְּרִין בְּנֵי יוֹנָה וְתִמְנִי תִתְהוֹן לֹת כְּהֵנָא לְתַרְעֵ מִשְׁכַּן זְמָנָא: ל וְעֲשֵׂה כְּהֵן אֶת-הָאֲחֵד חֲפָאֲתָה וְאֶת-הָאֲחֵד עֲלָהּ וְכִפֵּר עָלֶיהָ כְּהֵן לְפָנֵי יְהוָה מִזֹּבב טְמִאָתָה: וְעֲשֵׂה כְּהֵן אֶת-הָאֲחֵד חֲפָאֲתָה וְאֶת-הָאֲחֵד עֲלָהּ וְכִפֵּר עָלֶיהָ כְּהֵן לְפָנֵי יְהוָה מִזֹּבב טְמִאָתָה: וְיַעֲבֵד כְּהֵנָא יֵת חַד חֲסִאֲתָא וְיֵת חַד עֲלֵתָא וְיִכְפֹּר עֲלָהּ כְּהֵנָא קִדְּם יי מִדּוּב סוּכְמָה: מִפְטִיר לֹא יְהוֹרְתִם אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִמְּמַאֲתָם וְלֹא יִמְתּוּ בְּמִמַּאֲתָם בְּמִמַּאֲתָם אֶת-מִשְׁכַּנִּי אֲשֶׁר בְּתוֹכָם: וְהוֹרְתִם אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִמְּמַאֲתָם וְלֹא יִמְתּוּ בְּמִמַּאֲתָם בְּמִמַּאֲתָם אֶת-מִשְׁכַּנִּי אֲשֶׁר בְּתוֹכָם: וְתִפְרְשׁוּן יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִסוּאֲכַתְהוֹן וְלֹא יִמּוֹתוּן בְּסוּאֲכַתְהוֹן בְּסִאֲבָהוֹן יֵת מִשְׁכַּנִּי דִּי בִינְיָהוֹן: לב וְאֵת תּוֹרַת הַגִּבּוֹ וְאֲשֶׁר תִּצְאָ מִמֶּנּוּ שְׁכַבְתִּירְעָ לְמִמַּאֲתָ-בַּהּ: וְאֵת תּוֹרַת הַגִּבּוֹ וְאֲשֶׁר תִּצְאָ מִמֶּנּוּ שְׁכַבְתִּירְעָ לְמִמַּאֲתָ-בַּהּ: דא אֹרִיָּתָא דְדוּבָנָא וְדִי תִפּוּק מִנָּה שְׁכַבְתִּירְעָ וְרַעָא לְאִסְתָּאבָא בַּהּ: לג וְהִדְרוּהָ בְּנִדְתָּהּ וְהִזְבּוּ אֶת-זִוְבוֹ לְזָכָר וְלִנְקָבָה וְלֵאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם-טְמִאָה: וְהִדְרוּהָ וְהִזְבּוּ אֶת-זִוְבוֹ לְזָכָר וְלִנְקָבָה וְלֵאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם-טְמִאָה: ולדסוּכְמָתָה בְּרִיחֻקָה וְלִדְאִיב יֵת דּוּבָה לְדָכָר וְלִנְקָבָא וְלִגְבֵר דִּי יִשְׁכּוּב עִם מְסָאבָא: פ פ פ

צ' פסוקים, עיר"ו סימן.

הפטרה לשבת ראש-חודש לקריאה בצייבור ולשמו"ת בישעיהו פרק סו

סו א כֹּה אָמַר יְהוָה הַשְּׁמַיִם כְּסָאֵי וְהָאָרֶץ הָדָם רַגְלֵי אִיזָה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנוּ-לִי וְאִיזָה מְקוֹם מְנוּחָתִי: ב וְאֶת-כָּל-אֱלֹהֵי יָדֵי עֲשֵׂתָה וְיִהְיוּ כָל-אֱלֹהֵי נְאֻם-יְהוָה וְאֶלִיזָה אֲפִיט אֶל-עֵנִי וְנִכְבְּרוּת וְתָרַד עַל-דְּבָרֵי: ג שׁוֹחַט הַשּׁוֹר מִפְּנֵי-אִישׁ זֹבַח הַשּׁוֹר עָרַף כָּלֵב מַעֲלָה מְנַחֵה דִם-חֲזוּר מִזְפִּיר לְבָנָה מְבָרַךְ אֲנִי גַם-הִמָּה בָּחֵרוּ בְּדַרְכֵיהֶם וּבְשִׁקּוּצֵיהֶם נִפְשָׁם חֲפָצָה: ד גַּם-אֲנִי אֲבַחֵר בְּתַעֲלָלֵיהֶם

ומגורתם אביא להם יען קראתי ואין עונה דברתי ולא שמעו ויעשו הרע בעיני ובאשר
 לא־תפצתי בחרו: ה שמעו דברי־יהוה החרדים אל־דברו אמרו אחיכם שנאיכם מנדיכם למען
 שמי יכבד יהוה ונראה בשמחתכם והם יבשו: י קול שאון מעיר קול מהיכל קול יהוה משלם
 גמול לאיביו: יב בטרם תחיל ילדה בטרם יבוא תבל לה והמליטה זכר: ה מי־שמע בזאת מי
 ראה פאלה היוחל ארץ ביום אחד אם־יולד גוי פעם אחת פירחלה גם־ילדה ציון את־בניה:
 ט האיני אשכיר ולא אוליד יאמר יהוה אם־אני המוליד ועצרתי אמר אלהיך: י שמחו
 את־ירושלם וגילו בה בלא־הביה שישו אתה משובש כל־המתאבלים עליה: יא למען תינקו
 ושבעתם משר תנחמיה למען תמצו והתענגתם מזיו פבודה: יב פירכה | אמר יהוה הנני
 נטה־אליה פנהר שלום וכנחל שוטף כבוד גוים וינקתם על־צד תנשאו ועל־ברפים תשעשעו:
 יג כאיש אשר אמו תנחמנו בן אנכי אנחמכם ויבירושלם תנחמו: יד וראיתם ושש לככם
 ועצמותיכם בדישא תפרחנה ונודעה יד־יהוה את־עבדיו וזעם את־איביו: טו פירחנה יהוה באיש
 יבוא וכסופה מרפבתיו להשיב בחמה אפו וגערתו בלהבי־אש: טז כי באש יהוה נשפטו ובחרפו
 את־כל־בשר ורבו חללי יהוה: יז המתקדשים והמטהרים אל־הנגזות אחר אחת בתוך אכלי בשר
 החזיר והשקץ והעכפר יחדו יספו נאם־יהוה: יח ואנכי מעשיהם ומחשבתיהם באה לקבץ
 את־כל־הגוים ותלשגזות ובאו וראו את־כבודי: יט ושמתי בהם אות ושלחתי מהם | פליטים
 אל־הגוים תרשיש פול ולוד משכי קשת תבל ויון האינים הרחקים אשר לא־שמעו את־שמעי
 ולא־ראו את־כבודי והגידו את־כבודי בגוים: כ והביאו את־כל־אחיכם | מפל־הגוים | מנחה |
 ליהוה בפסוים וכרכב ובצפים ובפרדים ובכפרות על תר קדשי ירושלם אמר יהוה באשר
 יביאו בני ישראל את־המנחה בכלי טהור בית יהוה: כא וגם־מהם אקח לכהנים ולזוים אמר
 יהוה: כב כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה עמדים לפני נאם־יהוה
 בן יעמד ורעכם ושמכם: כג והיה מדי־חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל־בשר להשתחזות
 לפני אמר יהוה: כד ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים כי פי תולעתם לא תמות ואשם לא
 תכבה והיו דראון לכל־בשר: כה והיה מדי־חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל־בשר
 להשתחזות לפני אמר יהוה:

הפטרה לפרשת תזריע במלכים ב פרק ד

ד ככ ואיש פא מבעל שלשה ויבא לאיש האלהים לחם בפורים עשרים־לחם שערים וכרמל
 בצקלגו ויאמר תן לעם ויאכלו: כג ויאמר משרתו מה אתן זה לפני מאה איש ויאמר תן לעם
 ויאכלו כי כה אמר יהוה אכול והותר: כד ויתן לפניהם ויאכלו ויותרו בדבר יהוה: ה ונעמן
 שר־צבא מלך־ארם היה איש גדול לפני אדניו וגשא פנים פירכו נתן־יהוה תשובה לארם והאיש

הָיָה גְבוּר חֵיל מִצְרַע: ־ וְאַרְם יֵצְאוּ גְדוּדִים וַיִּשְׁכּוּ מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל נִעְרָה קַטְנָה וּתְהִי לִפְנֵי אִשֶׁת
 נַעֲמָן: ־ וְהָאִמֶר אֶל־גְּבֻרָתָהּ אַחֲלֵי אֲדֹנָי לִפְנֵי הַנְּבִיא אֲשֶׁר בְּשֹׁמְרוֹן אִזּוּ יֵאָסֵף אֹתוֹ מִצְרַעְתּוֹ: ־ וַיָּבֵא
 וַיַּגֵּד לְאֲדֹנָיו לֵאמֹר כִּזְאת וְכִזְאת דִּבְרָה הַנִּעְרָה אֲשֶׁר מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל: ־ וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־אַרְם לְדָבָא
 וַאֲשַׁלְּחָה סֵפֶר אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ עֵשֶׂר כִּפְרֵי־כֶסֶף וְשֵׁשֶׁת אֲלָפִים זָהָב וְעֵשֶׂר
 חֲלִיפוֹת בְּגָדִים: ־ וַיָּבֵא הַסֵּפֶר אֶל־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר וְעַתָּה כִּבּוֹא הַסֵּפֶר הַזֶּה אֵלַיךְ הֲנֵה שְׁלַחְתִּי
 אֵלַיךְ אֶת־נַעֲמָן עַבְדִּי וְאִסְפָּתוֹ מִצְרַעְתּוֹ: ־ וַיְהִי כִּקְרָא מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַסֵּפֶר וַיִּקְרַע בְּגָדָיו וַיֹּאמֶר
 הֲאֱלֹהִים אֲנִי לְהַמִּית וּלְהַחְיֹת כִּיזֶה שְׁלַח אֵלַי לְאִסְּף אִישׁ מִצְרַעְתּוֹ כִּי אֲדַדְדַּעֲרֵנָּא וַיֵּרְאוּ
 כִּי־מִתְאַנֶּה הוּא לִי: ־ וַיְהִי כַּשְּׁמַע אֶלְיֵשֶׁעַ אִישׁ־הָאֱלֹהִים כִּי־קְרַע מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶת־בְּגָדָיו וַיִּשְׁלַח
 אֶל־הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר לָמָּה קְרַעְתָּ בְּגָדֶיךָ יְבֹאֲנָא אֵלַי וַיֵּדַע כִּי יֵשׁ נְבִיא בְּיִשְׂרָאֵל: ־ וַיָּבֵא נַעֲמָן כְּסוּסָיו
 וּבְרֻכָּו וַיַּעֲמֵד פֶּתַח־הַבַּיִת לְאֵלְיֵשֶׁעַ: ־ וַיִּשְׁלַח אֵלָיו אֵלְיֵשֶׁעַ מִלֵּאדָּה לֵאמֹר הַלֹּדֶד וְרַחֲצֵתָ
 שִׁבְעַ־פְּעָמַיִם בַּיַּרְדֵּן וְיִשָּׁב בְּשַׂרְךָ לֶךְ וּטְהַר: ־ וַיִּקְרַץ נַעֲמָן וַיִּלְךְ וַיֹּאמֶר הֲנֵה אֲמַרְתִּי אֵלָי וַיֵּצֵא
 יֵצֵא וַעֲמַד וְקִרְא בְּשֵׁם־יְהוָה אֱלֹהָיו וְהִנֵּי יָדוֹ אֶל־הַמָּקוֹם וְאִסְּף הַמִּצְרַע: ־ הֲלֹא טוֹב אֲמַנָּה
 וּפְרָפֶר נַהֲרוֹת דְּמִשְׁק מִכָּל מִיַּמֵּי יִשְׂרָאֵל הֲלֹא־אַרְחֵץ בָּהֶם וּטְהַרְתִּי וַיִּפֶן וַיִּלְךְ בַּחֲמָה: ־ וַיִּגְשׂוּ
 עַבְדָּיו וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ אָבִי דַבֵּר גְּדוֹל הַנְּבִיא דַבֵּר אֵלַיךְ הַלֹּא תַעֲשֶׂה וְאַף כִּי־אָמַר אֵלַיךְ
 רַחֵץ וּטְהַר: ־ וַיַּרְדַּ וַיִּטְבַּל בַּיַּרְדֵּן שִׁבְעַ פְּעָמַיִם כַּדְּבַר אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיִּשָּׁב בְּשָׂרוֹ כַּבְּשֹׂר נַעַר קָמָן
 וּטְהַר: ־ וַיִּשָּׁב אֶל־אִישׁ הָאֱלֹהִים הוּא וְכָל־מַחֲנֵהוּ וַיָּבֵא וַיַּעֲמֵד לִפְנָיו וַיֹּאמֶר הִנֵּה־נָּא יָדַעְתִּי כִּי
 אִין אֱלֹהִים בְּכָל־הָאָרֶץ כִּי אִם־בְּיִשְׂרָאֵל וְעַתָּה קַח־נָּא בְּרָכָה מֵאֵת עַבְדֶּךָ: ־ וַיֹּאמֶר חִי־יְהוָה
 אֲשֶׁר־עִמָּדְתִּי לִפְנָיו אִם־אֶקַּח וּפְצַר־כוּ לְקַחַת וּיְמָאֵן: ־ וַיֹּאמֶר נַעֲמָן וְלֹא יִתֶּן־נָּא לְעַבְדֶּךָ מִשְׂאָ
 צִמְד־פָּרָדִים אֲדָמָה כִּי לֹא־יַעֲשֶׂה עוֹד עַבְדֶּךָ עֲלֶיהָ וְזָכַח לְאֱלֹהִים אֲחֵרִים כִּי אִם־לַיהוָה: ־ לְדַבֵּר
 הַזֶּה יִסְלַח יְהוָה לְעַבְדֶּךָ כִּבּוֹא אֲדֹנָי בֵּית־רַמְזָן לְהַשְׁתַּחֲוֹת שְׁמָה וְהוּא א גִּשְׁעָן עַל־יָדָי וְהַשְׁתַּחֲוִיתִי
 בַּיִת רַמְזָן בְּהַשְׁתַּחֲוִיתִי בַּיִת רַמְזָן יִסְלַח־נָּא יְהוָה לְעַבְדֶּךָ בַּדְּבַר הַזֶּה: ־ וַיֹּאמֶר לוֹ לֶךְ לְשָׁלוֹם וַיִּלְךְ
 מֵאֵתוֹ כַּבְּרַת אָרֶץ:

הפטרה לפרשת מצורע (ובתוריע־מצורע מחוברות) במלכים ב פרק ז

ז וְאַרְבַּעַת אַנְשִׁים הָיוּ מִצְרַעִים פֶּתַח הַשַּׁעַר וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ מַה אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים פֶּה
 עַד־מָתָנוּ: ־ אִם־אֲמַרְנוּ נְבוֹא הַעִיר וְהָרַעַב בְּעִיר וּמָתָנוּ שָׁם וְאִם־יִשְׁכְּנוּ פֶּה וּמָתָנוּ וְעַתָּה לָכוּ
 וּנְפַלְהָ אֶל־מַחֲנֵה אֲרָם אִם־יַחֲיֵנוּ נַחִיָּה וְאִם־יָמִיתָנוּ וּמָתָנוּ: ־ וַיִּקְמוּ כַּנְּשָׁף לְבוֹא אֶל־מַחֲנֵה אֲרָם
 וַיָּבֵאוּ עַד־קֶצֶה מַחֲנֵה אֲרָם וְהִנֵּה אִין־שָׁם אִישׁ: ־ וְאֲדֹנָי הַשְּׁמִיעַ אֶת־מַחֲנֵה אֲרָם קוֹל רֶכֶב קוֹל
 סוּס קוֹל חֵיל גְּדוֹל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחָיו הֲנֵה שְׁכַרְעֵלֵינוּ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶת־מַלְכֵי הַחַתִּים
 וְאֶת־מַלְכֵי מִצְרַיִם לְבוֹא עֲלֵינוּ: ־ וַיִּקְוֹמוּ וַיָּנוּסוּ כַּנְּשָׁף וַיַּעֲזְבוּ אֶת־אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת־סוּסֵיהֶם

וְאֶת־חֲמוּרֵיהֶם הַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר הָיָא וַיִּגְסוּ אֶל־נַפְשָׁם: ה וַיָּבֹאוּ הַמְצַרְעִים הָאֵלֶּה עַד־קֶצֶה הַמַּחֲנֶה וַיָּבֹאוּ אֶל־אֶהֱל אַחַד וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׂאוּ מִשֶׁם כֶּסֶף וְזָהָב וּבְגָדִים וַיִּלְכוּ וַיִּטְמְנוּ וַיִּשְׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל־אֶהֱל אַחֵר וַיִּשְׂאוּ מִשֶׁם וַיִּלְכוּ וַיִּטְמְנוּ: ט וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ לֹא־כֵן | אֲנַחְנוּ עֹשִׂים הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם־בְּשֻׁרָה הוּא וְאֲנַחְנוּ מוֹחֲשִׂים וְחַפְיָנוּ עַד־אֹזֶר הַבֶּקֶר וּמִצְאָנוּ עוֹנֵן וְעַתָּה לָכֵן וּנְבֹאָה וְנִגְיֶדָה בֵּית הַמִּלְדָּ: י וַיָּבֹאוּ וַיִּקְרְאוּ אֶל־שַׁעַר הָעִיר וַיִּגִּידוּ לָהֶם לֵאמֹר בָּאנוּ אֶל־מַחֲנֶה אֲרָם וְהִנֵּה אֵין־שָׂם אִישׁ וְקוֹל אָדָם כִּי אִם־הַפְּסוֹם אֲסוּר וְהַחֲמוּר אֲסוּר וְאֵהֱלִים כַּאֲשֶׁר הִפְּחָה: יא וַיִּקְרָא הַשְּׁעָרִים וַיִּגִּידוּ בֵּית הַמִּלְדָּ פְּנִימָה: יב וַיִּקְּם הַמִּלְדָּ לַיְלָה וַיֹּאמֶר אֶל־עַבְדָּיו אֲגִידָה־נָא לָכֶם אֶת אֲשֶׁר־עָשׂוּ לָנוּ אֲרָם יִדְעוּ פִּירְעָבִים אֲנַחְנוּ וַיִּצְאוּ מִן־הַמַּחֲנֶה לְהַחֲבִה בְּשֻׁדָּה לֵאמֹר פִּירְיָצוּ מִן־הָעִיר וּנְתַפְּשֵׁם חַיִּים וְאֶל־הָעִיר נָבֵא: יג וַיֵּעַן אַחֵר מֵעַבְדָּיו וַיֹּאמֶר וַיִּקְחוּ־נָא חֲמִשָּׁה מִן־הַפְּסוּסִים הַנִּשְׂאָרִים אֲשֶׁר נִשְׂאָרוּ־בָהּ הַנֶּם כְּכֹל־הַמֶּזֶן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־תָּמוּ וְנִשְׁלַחַה וְנִרְאָה: יד וַיִּקְחוּ שְׁנֵי רֶכֶב סוּסִים וַיִּשְׁלַח הַמִּלְדָּ אַחֲרֵי מַחֲנֶה־אֲרָם לֵאמֹר לָכוּ וּרְאוּ: טו וַיִּלְכוּ אַחֲרֵיהֶם עַד־הַיַּרְדֵּן וְהִגָּה כָּל־הַיַּרְדֵּן מִלֵּאָה בְּגָדִים וְכִלִּים אֲשֶׁר־הִשְׁלִיכוּ אֲרָם בַּחֲפֹזִם וַיִּשְׁבוּ הַמִּלְדָּאִים וַיִּגְדוּ לַמִּלְדָּ: טז וַיִּצָּא הָעָם וַיָּבֹאוּ אֶת מַחֲנֶה אֲרָם וַיְהִי סָאֵה־סֵלֶת בְּשֶׁקֶל וְסֵאֲתִים שְׁעָרִים בְּשֶׁקֶל כְּדָבָר יְהוָה: יז וְהַמִּלְדָּ הַפְּקִיד אֶת־הַשְּׁלִישׁ אֲשֶׁר נִשְׁעַן עַל־יָדוֹ עַל־הַשַּׁעַר וַיִּרְמְסוּהוּ הָעָם בְּשַׁעַר וַיָּמַת כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּרַדַּת הַמִּלְדָּ אֵלָיו: יח וַיְהִי כְּדָבָר אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל־הַמִּלְדָּ לֵאמֹר סֵאֲתִים שְׁעָרִים בְּשֶׁקֶל וְסֵאֵה־סֵלֶת בְּשֶׁקֶל יְהִיָּה כְּעַת מִחֵר בְּשַׁעַר שְׁמֶרוֹן: יט וַיֵּעַן הַשְּׁלִישׁ אֶת־אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר וְהִנֵּה יְהוָה עֹשֶׂה אַרְבּוֹת בְּשָׁמַיִם הִתְיַיָּה כְּדָבָר הַזֶּה וַיֹּאמֶר הַנֶּגֶד רֹאֵה בְּעֵינֶיךָ וּמִשֶׁם לֹא תֹאכַל: כ וַיְהִי־לוֹ כֵּן וַיִּרְמְסוּ אֹתוֹ הָעָם בְּשַׁעַר וַיָּמַת:

נוסעים לרבי?

יש לנו כיסוי ביטוחי לחו"ל מושלם עבורך!

להצטרפות ויעוץ חינם:
077-444-7777
גפן בס"ד

לזכות
 אנשי החסד הדגולים
 הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחי
 ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
 בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש